

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ 30^{ον} ΑΡΙΘ. 1098 | ΑΘΗΝΑΙ 1-15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1917

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ σκληρὰ εἰμαρμένη (Κ. Π.)—Ἡ Λαῖς τῆς Κορίνθου.(Ρ.)
—Ὁ ἄνδρας μου (Φιλόσοφος σύζυγος).—Ἐκθεσις ἐρασιτεχνῶν τοῦ
Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων (Τεχνοκρίτης).—Τὸ ἄσπρο Τριαντάφυλλο.
—Τὸ Ἑλληνικὸν διήγημα (κ.Κ.Παλαμᾶ).—Ἡ παιδικὴ φιλία (Μετά
φρασις Cyr).—Χειμωνιάτικη φαντασία(Στέφος Λώρης).—Νοικοκυρεῖο
καὶ κουζίνα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

*Αντίτιμον ἐτησίας ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐσωτερικόν..... Φρ. 10
διὰ τὸ ἐξωτερικόν..... Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Γ', Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεχταὶ μόνον ἐντὸς ἐνὸς μηνός.
Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται 1 δραχ.
Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσιεύσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.
Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτιμῶν εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.
Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλετε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαρὰί κόραι σας ν' ἀποκτήσουν ὄψμα καλλιτεχνικὸν καὶ ἀγαλαματώδες; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Ὁδὸς Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εὐθυτενέστατα καὶ καλλιτεχνικώτατα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτης τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Ἑλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 1-15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1917 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1098

Μακρὰ καὶ ὀδυνερὰ νόσος τῆς διευθυντρίας τῆς « Ἐφημ. τῶν Κυριῶν » ἐματαίωσε κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τὴν τακτικὴν ἐκδοσιν αὐτῆς. Εἰς ἀντάλλαγμα ἢ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν συνήθης διακοπῆ τῆς ἐκδόσεως κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ματαιοῦται. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ φίλαι καὶ ἀναγνώστριαί τῆς θὰ ἀντικαταστήσουν τὰ μὴ ληφθέντα τεύχη μὲ τὰ τοῦ Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου.

Ἡ ΣΚΛΗΡΑ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Μία σκληρὰ καὶ κοινὴ τύχη φαίνεται νὰ προδιαγράφη καὶ νὰ ἀποφασίσῃ τὸ τέλος τῶν βασιλέων τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὸν Κόδρον τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν ἐξήτησεν ἐκ μέρους τῶν θεῶν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν καὶ ὁ ὁποῖος τὴν προσέφερεν εὐχαρίστως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, ἕως τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, τοῦ ὁποίου ὁ θρόνος ἐξητήθη καὶ ἐδόθη διὰ νὰ μὴν αἰματοκυλισθῇ καὶ κατασυντριβῇ ἡ Ἑλλάς, ἢ ἀπόστασις εἶναι ἐλαχίστη.

Τὸν Βασιλέα Γεώργιον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀρισθῆναι νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὴν Θεσσαλονικὴν ζωντανός, ἐθανάτωσεν ἐπίσης κατὰ τρόπον μυστηριώδη ἢ ἰδίᾳ μοῖρα, τὸ ἴδιον χεῖρ τῆς σκληρῆς εἰμοσμένης, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκχωρηθείσης Μακεδονικῆς πρωτεύουσας.

Τὸν ἀτυχῆ Ὀθωνα ἐξεθρόνισαν καὶ πάλιν οἱ ἐπίγειοι θεοὶ τῆς ἐλοχῆς, ὡς ἐδολοφόνησεν τὸν Καποδίστριαν ὄργανα τῶν ἀντιδρώντων τότε εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ρωσικῆς πολιτικῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς τόπος τὸν ὁποῖον στεγάζει ὁ ὠραιότερος καὶ εἰρηκώτερος οὐρανὸς τοῦ κόσμου καὶ στολιζοῖ μία φύσιν μεγάλης ἡρεμίας καὶ γαλήνης παρουσιάζει τὸ ἐξαιρετικὸν φαινόμενον τῆς γονιμότητος τῶν ἐπαναστάσεων, τῶν αὐτοθυσιῶν καὶ ἐν γένει τῶν μεγάλων καὶ φοβερῶν ἐξεγέρσεων.

Ἄν καὶ πεταγμένη εἰς τὴν ἀπωτάτην αὐτὴν ἄκρην τῆς Εὐρώπης, ἂν καὶ πτωχὴ εἰς γονιμότητα ἐδάφους, καὶ εἰς πλοῦτον ἐν γένει ὑλικόν, ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἢ Ἑλλὰς ὑπέστη τὸν ἀντίκτυπον τῶν μεγάλων ἐξεγέρσεων εἴτε τῆς Ἀνατολῆς, μὲ πρωτοστατοῦσαν τὴν Περσίαν, εἴτε τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως μὲ τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς Ρωμαίους.

Τότε ὡς καὶ τώρα ἡ χώρα εὐρέθῃ διηρημένη, τότε καὶ πάλιν αἱ ἀντιδράσεις ἐμαίνοντο, καὶ οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ ἀνοίγαν τὸν τάφον εἰς

τὸν ὁποῖον εἶχε κυλισθῆ ἄλυσσοδεμένη εὐτε-
λης καὶ δούλη ὑποκύψασα εἰς βαρβάρους
τυράννους ἢ Ἑλλάς τῶν φάτων καὶ τοῦ κάλ-
λους, ἢ Ἑλλάς κάθε δόξης καὶ κάθε μεγα-
λείου.

Σήμερον ὁ τρομερὸς αὐτὸς πόλεμος, ὁ ὁποῖος
ἔχει ἀναστατώσει τὴν οἰκουμένην δλόκληρον, ὁ
ὁποῖος ἔχει ἀνατρέψει ὡς τώρα ἐξ θρόνους καὶ
ἔχει ποτῶν τὴν γῆν μὲ τὸ ἐκλεκτότερον αἷμα
τῆς ἀνθρωπότητος ἐπανέφερε τὴν Ἑλλάδα εἰς
μίαν ἀπὸ τὰς κρίσιμους στιγμὰς τῆς ἐθνικῆς
τῆς ὑπάρξεως, ἢ ἑσπέρια ἐν τούτοις τείνει εἰς
μίαν ὀριστικὴν ἐξέλιξιν.

Αἱ Ἑλληνίδες, αἱ ὁποῖαι καθ' ὅλην τὴν δι-
άρκειαν τῆς ἐπιστρατεύσεως καὶ κατὰ τὸ δημι-
ουργηθῆν εὐθὺς ἀμέσως καθεστὸς εἰργάσθησαν
διὰ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ
τὰς φοβερὰς συνεπειὰς τῆς γενικῆς καταστάσεως,
θὰ ἐξακολουθήσουν βεβαίως καὶ εἰς τὸ μέλλον
τὸ εὐεργετικὸν ἔργον τῶν.

Ἡ ἰδική των πολιτικὴ ὑπῆρξε καὶ εἶναι μία
καὶ ἀμετάβλητος. Ὅχι ἢ τῶν παθῶν καὶ τοῦ
μίσους, ὅχι ἢ τοῦ ἐξερευθισμοῦ τῶν πνευμάτων
καὶ τῶν ἐξεγέρσεων τῶν ὄχλων, ἀλλὰ ἢ τῆς
συγκρατήσεως καὶ καταπραΰνεως αὐτῶν, ἀδι-
ακρίτως προσωπικῶν καὶ μὴ συμπαθειῶν.

Καὶ ἐὰν ποῦ καὶ ποῦ κατ' ἐξαιρέσιν ὑπάρ-
χουν αἱ πολιτικίζουσαι, ὅχι διὰ τὰ καθησυχά-
ζουσι, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐξερευθίζουσι καὶ τὰ διαιροῦν,
ἢ μεγάλη ὅμως πλειονότης μένει καὶ πάλιν ἢ εἰ-
ρηνικὴ ὀπισθοφυλακὴ τῆς χώρας, ἢ ὁποῖα εἶτε μὲ
τὸν σταυρὸν τῆς ἀδελφῆς ἐπὶ τοῦ στήθους, εἶτε
μὲ τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀλ-
ληλεγγύης εἰς τὴν ψυχὴν θὰ συνεχίσουν τὸ ἔρ-
γον τῆς κοινωνικῆς προνοίας καὶ ἀντιλή-
ψεως, ἔργον κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸν καὶ κατ' ἐξο-
χὴν χρήσιμον κατὰ τὰς κρίσιμους αὐτὰς στιγμὰς
τῆς ἐθνικῆς μας ὑπάρξεως.

Κ.Π.

Η ΛΑΪΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

— Πῶς Εὐριπίδη, εἶπεν ὁ Μύρων μὲ κα-
τάπληξιν. Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ἀρνεῖσαι
νὰ προσφέρῃς τὸν θαυμασμόν σου εἰς τὸ ζων-
τανὸν αὐτὸ κάλλος ;

— Μύρων. Σὲ παρακαλῶ μὴ μοῦ κάμῃς τὴν
πρόσκλησίν σου δυσάρεστον. Ἦλθα ἐδῶ διὰ τὰ
ὀμιλῶ μὲ φιλοσόφους καὶ ὄχι νὰ θαυμάζω
γυναῖκας.

— Ἄλλ' ἐάν, ὦ ποιητά, ἀφαιρέσῃς τὰς γυ-

ναῖκας, ἢ Τέχνη χάνεται. Τί σοῦ συμβαίνει
λοιπὸν !

Ἡ Λαῖς, ἢ ὁποῖα εἶχεν ἀκούσει τὴν ὀμιλίαν
εἶπεν :

— Θὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ τί συμβαίνει εἰς τὴν
ψυχὴν τοῦ φίλου σου, ὁ ὁποῖος μισεῖ τὰς γυ-
ναῖκας, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς
τοῦτο τὸ παράδειγμα τοῦ φίλου του Σωκρά-
τους. Αὐτὸς ἂν καὶ βασανισμένος ἀπὸ τὴν
Ξανθίππην, ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ θαυμάζῃ τὰς
καλὰς καὶ ὠραίας γυναῖκας.

— Αἱ γυναῖκες εἶναι ὅλοι τέρατα ὅταν τὴν
Ξανθίππην, ἀπήντησεν ὁ ποιητής.

— Αἱ δύο γυναῖκες ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐχώρισες
ἦσαν καλαί...

— Καὶ ἀπὸ πότε μία γυναῖκα ὡς ἐσὺ ἔλαβε
τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ζητῆ λόγον τῶν πράξεών
μου, εἶπεν ὁ ποιητής μανιώδης.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ἂν τὰ λόγια μου
δὲν σοῦ ἀρέσουν ἂν καὶ ἢ φιλοσοφία μου εἶναι
νὰ εἶμαι εὐχάριστος εἰς ὅλους. Ἄλλὰ ὑπερα-
σπίζομαι τὸ φύλον μου.

— Ἀδιαφορῶ διὰ τὸ φύλον σου.

Ἐνας νέος, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσει
τὴν ἐχθρικὴν αὐτὴν συζήτησιν, διέκοψεν ἀπό-
τομα τὸν τραγικόν : Θὰ εἰπῶ ἐγὼ τί συμβαίνει
καὶ γιατί μισεῖς τὰς γυναῖκας καὶ μιλεῖς μὲ τό-
σην αὐθάδειαν εἰς τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τῆς
Ἑλλάδος. Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ
ἀπαντήσῃ ἐπήδησεν εἰς ἕνα τραπέζι καὶ μὲ δυ-
νατὴν φωνὴν ἄρχισε νὰ λέγῃ.

« Ὅλοι σεῖς οἱ προσκεκλημένοι τοῦ μεγάλου
καλλιτέχνου Μύρωνος, οἱ ὁποῖοι ἤλθετε ἐδῶ
διὰ τὰ εὐρατάσσετε τὴν φιλίαν, τὸν Βάκχον καὶ
τὴν χαρὰν καὶ νὰ θαυμάσετε τὸ κάλλος, μάθετε
ὅτι ὁ μέγας τραγικός, ἢ ὡχρὰ σκιά τοῦ Σο-
φοκλέους, ὠμίλησε μὲ καταφρόνησιν πρὸς τὴν
θεῖαν Λαῖδα καὶ ὕβρισεν δλόκληρον τὸ φύλον
τῆς.

« Καὶ τώρα θέλετε νὰ μάθετε τὸν λόγον τοῦ
μίσους του κατὰ τῶν γυναικῶν. Εἶναι ἀπλού-
στατος : Καμμία γυναῖκα δὲν δέχεται πλέον νὰ
γίνῃ σύζυγός του, ἀφοῦ διεξέυχθη τὰς δύο του
γυναῖκας.

Ἡ Χρυσῆς ἢ πρώτη τοῦ γυναῖκα ἦτον ἀ-
πλή καὶ εἰλικρινῆς ὡς παιδί, εὐθυμὴ καὶ γε-
λαστὴ καὶ πνευματώδης. Ὁ Εὐριπίδης τὴν ἐ-
κακομεταχειρίζετο τόσον, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ
τὸν ὑποφέρῃ. Ἡ Εὐξίππου ἢ δευτέρα τοῦ γυ-
ναῖκα ἐξαίρετο καὶ συμπαθητικὸ πλάσμα καὶ ὑ-
περβολικὰ θεραπευτικὴ ἐγέννησεν ἀκριβῶς διὰ
τοῦτο τὴν ἀποστροφὴν του, εἰς τρόπον ὥστε
ἠναγκάσθη νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ

Ἀρείου Πάγου διὰ τὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸν
φρικτὸν αὐτὸν δεσμόν.

— Περιπαίζεις, νεανία, διότι οἱ αἵμοι τοῦ
κρασιοῦ ἐσκότισαν τὸ πνεῦμα σου.

— Τὸ ποτήρι μου ἐκένωσα, μέχρι πυθμένους
ὦ ποιητά, καὶ ἢ ἀλήθεια ἐπήδησεν ἐξ αὐτοῦ
διὰ τὰ σὲ δαγκάσῃ εἰς τὸ πρόσωπο.

— Περιφρονῶ τὰς ὕβρεις σου, νέε, εἶπεν ἐ-
ξοργισμένος καὶ ὡχρὸς ὁ ποιητής.

— Μὴν ταράττεσαι, ποιητά, εἶπεν ἢ Λαῖς
καὶ συγχώρησε τὸν αὐθάδη. Εἰξεύρω ὅτι ἢ ὑ-
περηφάνειά σου ἐδοκιμάσθη περισσότερον ἀπὸ
ὅσον ἔπρεπε. Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται καὶ ἢ κατα-
φρόνησίς σου πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν
καὶ ὁ σοφὸς Σωκράτης καὶ ὁ μέγας Περικλῆς
τόσον τιμοῦν καὶ θαυμάζουν, ἐνῶ σὺ τὰς ἐξευ-
τελίξῃς καὶ τὰς συκοφαντῆς. Θυμὸν ἐναντίον
μας διότι ἐχειραφετήθημεν ἀπὸ τὸν ζυγὸν σας.
Ἄλλὰ μὲ ποῖον δικαίωμα σεῖς σκλαβώνετε πλά-
σματα τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς γυναικωνίτας ; Ἡ μή-
πως ὁ Ζεὺς ὅταν μᾶς ἔπλασε μᾶς ἐσφράγισε
μὲ τὴν σφραγίδα τῆς δουλείας ;

« Καὶ πολλοὶ ἐξ ἡμῶν δὲν ἔμειναν μικροὶ καὶ
ταπεινοί, διατι τὰς ἀπεκλείσατε ἀπὸ τὴν ἀνω-
τέραν μόρφωσιν καὶ διατι ἀπηγορεύσατε εἰς αὐ-
τὰς τὸ Λύκειον καὶ τὴν Ἀκοδημίαν ὅπου διδά-
σκεται ἢ φιλοσοφία ἥτις ὑψώνει τὸ πνεῦμα καὶ
δυναμώνει τὴν ψυχὴν ; Ἡ μήπως τὸ φῶς τοῦ
Θεοῦ δὲν ἀνατέλλει ἐξ ἴσου δι' ὅλους ; Τὸ μέ-
λλον βεβαίως ἐπιφυλάσσει καλλιτέραν τύχην διὰ
τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἀναγκάζονται
νὰ γίνωνται ἑταῖραι διὰ τὰ μορφώνονται καὶ νὰ
ζοῦν ἐλεύθερα.

— Ἡ θέσις τῆς γυναικὸς εἶναι τὸ ἄδυντον
καὶ ἀπρόσιτον τοῦ οἴκου.

— Λάθος, ἀπήντησεν ἢ ἑταῖρα. Ἡ θέσις τῆς
γυναικὸς εἶναι παντοῦ ἴση μὲ τὴν τοῦ ἀνδρός.
Ἄνδρας καὶ γυναῖκα ὀφείλουν νὰ βαδίσουν μὲ
ἴσα δικαιώματα εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, διότι
ἐκ τῆς ἰσότητος γεννᾶται ἢ ἔρωσ ὁ μέγας σύν-
δεσμος τῶν δύο φύλων. Ὅπως ἐσὺ, Εὐριπίδη,
ἐμορφώθη καὶ ἐγὼ εἰς τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ
πατρός μου ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους φιλοσόφους
καὶ ἐὰν δὲν ἐμίσησα τοὺς ἀνδρας, οἱ ὁποῖοι
μᾶς ταπεινώνουν καὶ μισοῦν, τοῦτο χρεωστῶ εἰς
τὸ ὠραῖον ρητὸν τὸ ὁποῖον ἔχει χαραχθῆ βαθύ-
τατα εἰς τὴν μνήμην μου. « **Ἡ ἀγάπη εἶναι ἢ
ὠραιότης τῆς ψυχῆς, ἐνῶ τὸ μῖσος εἶναι ἢ
ἀσχημὰ τῆς.** »

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐχειροκρότησαν τὴν
νεαρὰν σοφὴν καὶ ὁ στωϊκὸς Ξενοφάνης, ἐφώ-
ναξε πρὸς τὸν Εὐριπίδη. Ἡ Λαῖς σὲ ἐνίκησε,
ποιητά, ἂν ὄχι μὲ τὸ κάλλος τῆς, βέβαια ὅμως
μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν σοφίαν τῆς.

— Ἀνταγωνιστὰ τοῦ Σοφοκλέους, εἶπεν ἢ
Λαῖς, διὰ τὰ μᾶς ἀποδείξῃς ὅτι ἔχεις δικαίον
νὰ μισῇς τὰς γυναῖκας, ὀφείλεις νὰ ἀπαντήσῃς
εἰς τὴν ἐρώτησίν μου : Τί εἶναι ἢ γυναῖκα ;
Ὁ Εὐριπίδης ἔκαμε μορφασμὸν καὶ ἐφάνη
ζητῶν διεξοδὸν διὰ τὰ φύγη.

Τί εἶναι ἢ γυναῖκα ; ἐφώνησαν ὅλοι μαζῇ.
— Δὲν θὰ φύγῃς πρὶν ἀπαντήσῃς εἰς τὴν
ἐρώτησιν αὐτὴν.

— Ὅστε μὲ ἀναγκάζετε διὰ τῆς βίας νὰ ὀ-
μιλήσω : Ἡ γυναῖκα εἶναι ἢ πηγὴ τῆς οἰκογε-
νείας καὶ ἢ τροφὸς τῶν παιδιῶν. Ὁ ρόλος τῆς
εἶναι σεβαστός, ἐφόσον δὲν ἀπομακρύνεται τοῦ
γυναικωνίτου. Αἱ γυναῖκες ὅμως αἱ ἐλεύθεραι
ἐντροπιάζουν τὰς γυναῖκας μας, ὅπως ἐντροπι-
άζουν τοὺς ἀνδρας οἱ φίλοι καὶ ἐγκωμισταὶ
των.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν τοῦ ὁ ποιη-
τῆς καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους ὤρμησε μανιώδης
ἐναντίον του, ὠρισμένως δὲ θὰ τὸν ἐσκότωνε,
ἐὰν δὲν ἔσπευδαν οἱ παριστάμενοι νὰ τὸν σώ-
σουν, ἐξηρεθισμένοι ὅμως καὶ αὐτοὶ ἐναντίον
του. Νὰ φύγη ἀμέσως ἐφώνησαν οἱ ἀδιάλλα-
κτοι. Εἶναι βέβηλος ὕβρις τὸ θεῖον κάλλος.
Ὑβρίζει τὴν Ἀφροδίτην.

Ἡ Λαῖς ὅμως ἐπέβαλε σιγὴν εἰς ὅλους.

Αἱ ὕβρεις, εἶπε, δὲν εἶναι συζητήσιμες, καὶ
καθῆκον μας εἶναι νὰ λογικεύσωμεν καὶ ὄχι νὰ
βλάψωμεν τὸν παραφερόμενον ποιητὴν. Δι' ἕνα
μαθητὴν τοῦ Ἀναξόρα τὸ συμπέρασμα τοῦ
δὲν εἶναι λογικόν, ἀλλ' οὔτε προδίδει ἄνδρα,
τὸν ὁποῖον ἐγέννησε καὶ ἔθρεψε μητέρα καὶ ἀ-
δελφαί, αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ νὰ ζοῦν μακρὰν του
καὶ εἰς τὴν μικρὰν Σαλαμίνα δὲν ἔπεται ὅτι καὶ
θὰ ἐπεδοκίμαζαν τὴν ὕβριστικὴν γλώσσαν του
διὰ τὸ φύλον των.

— Μπράβο, Λαῖς, εἶπεν ὁ Διογένης, ὁ ὁποῖος
μόλις εἶχε φθάσει. Μὰ τοὺς θεοὺς, τὸ κτύπημα
εἶναι δυνατώτερον, καὶ ἀνοίγει εἰς τὴν ῥάχην
του πληγὴν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἀδυνατοῦσε νὰ ἀ-
νοίξῃ τὸ ραβδί μου, ὅσον δυνατὰ καὶ ἂν τὸν ἐ-
κτυποῦσα. Θὰ δώσω χωρὶς ἄλλο ὕλην εἰς τὸν
Ἀριστοφάνην μὲ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό. Καὶ τώρα
καιρὸς εἶναι νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὰς Εὐμενίδας
σου Εὐριπίδη.

Ὅλοι ἐξέσπασαν εἰς ἠχηρὰ γέλοια καὶ ὁ Μύ-
ρων προσέφερεν εἰς τὴν Λαῖδα τὸ στεφάνι τῆς
νίκης καὶ τῆς εὐγλωττίας. Ἡ ὠραία Λαῖς εὐ-
ρεν ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπὴ τρόπον ἐδικήσεως
κατὰ τοῦ ποιητοῦ. Γνωρίζουσα ὅτι ἢ μητέρα
καὶ αἱ ἀδελφαί του ἐστεροῦντο ἐνδυμάτων καὶ
εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης ἀπέστειλεν εἰς αὐτὰς ὑ-
φάσματα καὶ ἄλλα δῶρα, ὡς προερχόμενα δη-
θεν ἀπὸ τὸν Εὐριπίδην. P.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

=

Πάει κι' αυτό. Ἡ μονομαχία δὲν ἔγινε, τὰ προσχήματα τῆς τιμῆς ἐσώθησαν καὶ κανεὶς δὲν ὑποπευθῆναι ὅτι ἐγὼ ἐπενέβην, ἐκτὸς ἐκείνων οἱ ὅποιοι μὲ ἐβοήθησαν καὶ οἱ ὅποιοι διὰ διαφόρων λόγους δὲν θὰ μὲ προδώσουν.

Ὁ ἄνδρας μου κουρασμένος, πονεμένος μᾶς ἐπανῆλθε καὶ πάλιν. Σκεπτικὸς μελαγχολικὸς δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς ἂν ἀπὸ ἔρωτα ἢ ἀπὸ συνήθειαν, ἂν ἀπὸ ζήλεια ἢ ἀπὸ προσβεβλημένον ἐγωϊσμόν. Ἡ ἰδέα ὅτι τὸν ἐγκατέλειψαν χάριν ἄλλου, ὅτι τὸν πορεμέρισε ἕνα' παληὸ αἴσθημα τὸν πιραίνει καὶ τὸν ἀπογοητεύει.

Εὐτυχῶς ἡ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ταξειδεύσωμεν. Ὁ ἰατρὸς ὁ ὁποῖος εὗρισκε τὰ νεῦρα μου πολὺ κουρασμένα ἐπιμένει νὰ φύγωμεν ἀμέσως. Δὲν βλέπεις λοιπὸν τῆς γυναῖκας σου τὰ χάλια; τοῦ ἔλεγε χθὲς τὸ βράδυ. Ἡ νομίζεις ὅτι ἂν προσβληθῆ καὶ πάλιν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σωθῆ; Πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως, νὰ ἀλλάξετε περιβάλλον, σκέψεις συνήθειες. Γιατὶ κάτι, μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν πάει πάλιν καὶ τόσον περίφημα εἰς τὴν ζωὴν σας. Καμμιά νέα σου τρέλλα, κανένα καινούργιο μαρτύριο γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτή, ποῦ δὲν ἔχει ἐπὶ τέλους τὴν δύναμι νὰ σὲ περιφρονῆσῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ διασκεδάξῃ κι' αὐτή, σὰν τόσες ἄλλες.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἄκουσα ἀπὸ τὸ πλαιῖον δωμάτιο τὰ λόγια τοῦ παληοῦ μου οἰκογενειακοῦ φίλου, τοῦ γιαιτροῦ αὐτοῦ ποῦ ὅπως ὅλοι οἱ γιαιτροὶ ὅταν δὲν εἶναι χθεσινοὶ εἰς τὸ σπῆτι τῶν πελατῶν τὸν γίνονται καὶ ὀλίγον πνευματικοὶ τὸν.

Ὁ ἄνδρας μου ἐτρόμαξε: Τί λές, γιαιτρέ. Ππορεὶ νὰ ξανοπάθῃ πάλιν τὰ περσινά;

— Ἄν δὲν ἀποφασίσῃ νὰ ἀλλάξῃ ζωὴν, νὰ ἀρχίσῃ νὰ διασκεδάξῃ, βέβαια θὰ πάθῃ ..

— Τί ἐννοεῖς νὰ διασκεδάξῃ. Ἐλπίζω ὅτι δὲν λές καὶ μπροστά τῆς τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς θεραπείας. Μιά τιμία γυναῖκα...

— Πρέπει νὰ τρελλαθῆ ἢ νὰ πεθάνῃ, γιατί ὁ ἀγαπητὸς τῆς σύζυγος ἕνας τόσο πορολυμένος καὶ ἐρωτόληπτος, ὥστε νὰ τὴν βασανίσῃ ὄχι πλέον μὲ τοὺς ἔρωτάς του μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ σκάνδαλα...

— Τί σκάνδαλα! Δὲν ἐννοῶ... Καὶ ἐπὶ τέλους ἂν ἐγὼ εἶμαι ἐρωτόληπτος, δὲν ἔπεται ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ τὸ σπῆτι μας...

— Τὰ σπῆτια γίνονται ὅ,τι τὰ κάνομεν ἐμεῖς

καὶ ὄχι αἱ γυναῖκες μας, ὅπως μᾶς ἀρέσει νὰ λέμε γιὰ νὰ ρίχνουμε στὴ ράχη τὸν ὅλα τὰ κακά.

Ἔνα παραδειγμα. Ὅταν παντρευτήκατε ἡ γυναῖκα σου ἦταν κοριτσάκι ἀκόμη καὶ σὺ ἄνδρας τριάντα χρονῶν. Σὲ ἐρωτεύθηκε, ξετρελλάθηκε, ἦταν στὴ διάθεσί σου νὰ γίνῃ ὅπως τὴν ἠθέλες, νὰ σὲ λατρεύῃ σὰν θεό, νὰ βλέπῃ καὶ νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ζῆ κάτω ἀπὸ τὴν πειδὶ τρελλῆ καὶ τὴν πειδὶ ἀφωσιωμένη ἀγάπῃ.

— Καὶ ἔζησε. Καὶ μὲ ἀγαπᾶ πάντα, ὅπως τότε, καὶ τὸ σπῆτι μας εἶναι τίμιο καὶ... ἐλπίζω νὰ μείνῃ...

— Ἄ! Μὴ βιάζεσαι. Μὴ βιάζεσαι. Ἡ γυναῖκα σου εἶναι μόλις τριάντα χρόνων. Ἐπειδὴ εἶναι φυσικὰ τιμία γυναῖκα μπορεὶ μὲν νὰ μείνῃ τιμία, ἀλλὰ μπορεὶ καὶ νὰ τρελλαθῆ, γιατί τὰ νεῦρα τῆς δὲν ἀντέχουν εἰς τῆς καθημερινῆς αὐτῆς συγκινήσεις. Ἐπειτα καὶ ἂν ἀνθέξῃ θὰ ξημερώσῃ ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα ποῦ θὰ αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκην νὰ ἀγαπᾶται κι' αὐτή... ἢ ποῦ θὰ σὲ συχαθῆ... ἢ ποῦ θὰ καταλάβῃ ὅτι ἔχει κι' αὐτὴ ὡς ἄνθρωπος δικαιώματα εἰς ὀλίγην εὐτυχίαν... Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἔμμορφη καὶ ὅσο περὶ ἂν ὁ καιρὸς γίνεται καλλίτερη καὶ ἐπειδὴ ὅλος ὁ κόσμος, φίλοι καὶ μὴ, ξέρουν τί ζωὴ τῆς κάνεις, εἶναι ἂν ὄχι βέβαιον, πιθανώτατον ὅμως ὅτι θὰ τὴν κληρονομήσῃ πολὺ, ὅτι μπορεὶ καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ στὰ σωστά. Καὶ τότε τὸ σπῆτι μπορεὶ μὲν νὰ μείνῃ τίμιο, ἀλλὰ θὰ διαλυθῆ, θὰ γκρεμισθῆ καὶ θὰ σπᾶσῃ καρδιές... πρώτη, πρώτη μάλιστα τοῦ παιδιοῦ σου!

Δὲν μποροῦσα νὰ ἀφίσω νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ γιαιτρὸς, τόσο μοῦ φάνηκε τερατώδης ἡ σκέψις του. Ἐτρέξα μέσα εἰς τὸ γραφεῖον, ἤδηθεν γιὰ κάτι νὰ ζητήσω ποῦ εἶχα ἀφήσει ἐκεῖ...

Ὁ γιαιτρὸς ἅμα μὲ εἶδε σηκώθηκε: Λοιπὸν τὰ εἶπατε λιγάκι καὶ τὸ ταξίδι ἀπεφασίσθη.

— Γιὰ ποῦ γιαιτρέ;

— Ὅπου θέλετε, ὅπου προτιμᾶτε. Πάντα σὲ μέρος μακρυνό, ποῦ νὰ ζήσετε ζωὴ ἐξοχική, μακρὰ ἀπὸ γνωστοὺς, μακρὰ ἀπὸ κέντρα πολύκοσμα, μακρὰ ἀπὸ νέες γνωριμίες ἀλλὰ καὶ ἀπὸ παλιές. Καὶ οἱ δύο σας ἔχετε ἀνάγκην νὰ ἡσυχάσετε, νὰ ζήσετε ἔτσι, πῶς νὰ τὸ πῶ, σὰν ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο.

Ἐτρέξα εἰς τὴ βιβλιοθήκην εἰρήκα ἕνα χογυδρὸ χρυσοδεμένο κόκκινο βιβλίον, ποῦ εἶχε τοὺς χάρτες ὅλου τοῦ κόσμου, διπλωμένους εἰς τέσσερα μέσα καὶ ἀρχισα νὰ τοὺς φυλλομετρῶ.

Ἐλάτε, γιαιτρέ, βοηθήστε μας νὰ ἐκλέξωμε, τοῦ εἶπα χαρούμενη. Καὶ ἀνοιξα τὸν χάρτη τῆς Εὐρώπης. Καὶ οἱ δύο ἐπλησίασαν.

Δὲν θὰ ἐσυμβούλευα τὴν Ἑλβετία, εἶπεν ὁ γιαιτρὸς. Ἡ πολυκοσμία τῶν ξένων, ἡ ἐκδρο-

μὲς, τὰ αἰώνια βουνὰ καὶ ἡ αἰώνιος καταγίδες, ἡ ἐπίδειξις τῶν διπλοῦτων, ἡ λίμνες μὲ τὰ βαποράκια καὶ τῆς μουσικῆς, τὰ χαρτοπαίγνια καὶ ἡ συγκέντρωσις κάθε εἶδους καὶ κάθε φυλῆς κοκοτῶν ποῦ μποροῦν πάλιν νὰ μᾶς χαλάσουν τὰ σχέδια τῆς ἡσυχῆς ζωῆς. Ἐδῶ βλέπεις, εἶπε γελῶντας, ἔχομεν πολὺ εὐφλεκτον ὕλην καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν πλησιάζωμεν στὴ φωτιά. Ἄν πάλιν ἀποφασίσετε νὰ πάτε στὸ Ὀμπερλάντ τὸ κλίμα τὸ ὑγρὸ, τὸ αἰώνια βροχερό, ἂν ἀποφασίσετε νὰ πάτε ψηλότερα, εἰς τὰ βουνὰ ἔξαφνα τὰ πειδὶ ἡσυχᾶ, κάθε ἄλλο παρὰ θὰ σᾶς ὠφελήσῃ.

— Εἰς τὴν Ἰταλία λοιπόν; εἶπα ἐγώ. Τὴν λατρεύω τὴν Ἰταλία.

— Οὐμ! Δηλαδή θάθελα μακρύτερα. Καὶ ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι μεταφέρεται ὅλη ἡ Ἀθήνα καὶ ὕστερα κάνει ζέστη φοικτή. Νὰ πάτε στὸ lago Maggiore. Εἶναι κάπως ἡσυχώτερα. Σὲ κανένα δασάκι ἢ σὲ κανένα χωριουδάκι παραλιακό. Στὴ Στρέζα, ἔξαφνα. Ἄν καὶ κἀνὴ ζέστη μεγάλη καὶ ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ ξενοδοχεῖα εἶδος παραβάν-σαράϊ καὶ Kursal καὶ βαποράκια μὲ μουσικῆς καὶ μὲ ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ μαρεῦματος τῶν ξένων.

Στὸ Λουγκάνο, εἶπεν ὁ ἄνδρας μου. Νὰ ἕνα ἀληθινὸ χωριό, κάτω ἀπὸ ἕνα ἡμικύκλιο βουνῶν, μισοἰταλικὸ καὶ μισογερμανικὸ, γιατί εἶναι ἐπάνω στὰ σύνορα τῆς Γερμανικῆς Ἑλβετίας. Εἶναι ἀκριβῶς ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς λίμνης. Καὶ μέσα σὲ τρεῖς ὥρες εὗρισκεται κανεὶς στὴν Λουκέρνη.

Τὸ ἠύραμε στὸ χάρτη χωμένο μέσα στὸ μυχὸ καὶ ἔτρεξα νὰ φέρω τὸν μπέντεκερ γιὰ νὰ μάθωμε τίποτε περισσότερες λεπτομέρειες. Ὁ γιαιτρὸς ὅμως ἔφυγεν. Ἐγὼ σᾶς ἀφίνω νὰ μελετήσετε τὸ ταξίδι σας καὶ νὰ τὸ ἀποφασίσετε ἀμέσως.

Καὶ ἔτσι ἔγινεν. Ὁ ἄνδρας μου, φοβισμένος ἀπὸ τὰ λόγια του, ἀρχισε νὰ μὲ περιποιῆται, νὰ γίνεται ὀμιλητικὸς, τρυφερός, γλυκὺς, εὐχάριστος. Καὶ ὅταν ἠθέλε, ὅταν ἰδίως ἐφοβεῖτο κανένα δυστύχημα, ἦταν ἀγνώριστος.

Ὁ Boedecher δὲν μᾶς εἶπε πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ Λουγκάνο. Ὅμως ἀπεφασίσαμεν νὰ πάμε ἐκεῖ, γιατί ὁ ἄνδρας μου εἶχε περάσῃ κάποτε δύο ἡμέρες καὶ ἦτον ἐνθουσιασμένος. Ἐχε ἕνα καταρακτάκι, μοῦ ἔλεγεν ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ μιὰ Ἑλβετικὴ pension, πολὺ ἀπλὴ καὶ πολὺ καθαρή, καὶ κάνει κρῦο ἀπίστευτο καὶ τὸν Ἰούλιον ἀκόμη.

Ἐνθουσιαστήκα. Ἡ ζέστη τῶν Ἀθηναίων μὲ

ἐτρέλλαινε πάντα. Τί ἠθέλα περισσότερο ἀπὸ ἕνα μέρος δροσερό, μοναχικὸ, ἡσυχό.

— Καὶ τώρα γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί δρομολόγιο θὰ ἀκολουθήσωμεν. Βέβαια θὰ θέλῃς πολλὴ θάλασσα καὶ λίγο σιδηρόδρομο. Ὅστε θὰ πάμε Κέρκυρα, Βενετία μὲ τὸ Ἰταλικὸ ἢ μὲ τὸ Αὐστριακὸ καὶ ὕστερα Βενετία—Μιλάνο—Ἀρόνα σιδηροδρομικῶς. Καὶ ἀπὸ κεῖ μὲ τὸ βαποράκι θὰ ξεκινήσωμεν τὸ-πρωτὶ καὶ θὰ φθάσωμεν τὸ βράδυ στὸ Λουγγάνο, περνώντας ὅλη τὴ λίμνη ποῦ εἶναι μαγεῖα σωστή.

Τρέλλα! ἐφώναξα πηδώντας καὶ χτυπώντας τὰ χέρια μου σὰν μικρὸ παιδί. Ἀμέσως, νὰ μὴ χάσωμεν καιρὸ, ὅπως εἶπεν ὁ γιαιτρὸς.

— Ἄ! μὰ πάντα θέλομεν μιὰ ἐβδομάδα νὰ ἐτοιμασθῶμεν. Δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ σκοτωθῆς, ἀγαπημένη μου, ἀπὸ κούρασι μοῦ εἶπε, χαδεύοντας τὰ μαλλιά μου. Εἶσαι ἀρκετὰ κουρασμένη καὶ ἀδύνατη, θεέ μου! πῶς δὲν σὲ εἶχα προσέξει τόσον καιρὸ. Φταίει αὐτὸς ὁ γελοῖος ὁ γιαιτρὸς, ποῦ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε νωρίτερα...

Ἐγὼ ἐχαμογέλασα,

— Γιατί γελᾶς; Τί ἐννοεῖς; Θέλεις βέβαια νὰ πῆς, ὅτι ἀφοῦ σὲ βλέπω κάθε μέρα, ἔπρεπε νὰ εἶχα προσέξει τὴν ἀδυναμίαν σου.

— Δὲν θέλω νὰ πῶ τίποτα, εἶπα καὶ δὲν σκέπτομαι αὐτὴν τὴν στιγμή τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ταξίδι μας.

— Θέλεις νὰ φᾶμε ἔξω ἀπόψε καὶ ἔπειτα νὰ πάμε στὸ θέατρο, νὰ ξεσκάσωμεν λίγο. Μποροῦσαμεν ἴσως νὰ πάμε περίπατο μὲ τὰμάξι. Ἐλα! Ἐτοιμάσου. Μὴ χάνῃς καιρὸ! Θὰ πάρομεν καὶ τὴν μικρὴ.

Καὶ ἔτρεξε νὰ μοῦ στειλῇ τὴ μικρὴ καὶ νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ ὁ ἴδιος. Τί ὠραίες στιγμὲς ἐπεράσαμεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Μοῦ ἐφάνηκεν ὅτι ἡ Ἀθήνα ἔξαφνα εἶχε γίνει πειδὶ ὠραία, πειδὶ εὐθυμη, ὅτι ὅλα καὶ ὅλοι ἦσαν καλοὶ, ὅτι ὁ ἀέρας ἐμυροβολοῦσε, ὅτι ἡ φύσις ἐπανηγύριζε χαρούμενη τὴν συμφιλίωσί μας. Ἡ μικρούλα μας μοῦ εἶπεν ἔξαφνα, ὅταν τὴν ἔβαζα νὰ κοιμηθῆ τὸ βράδυ. Ἐέρεις μανούλα, πῶς ἀγαπῶ τὸν πατέρα σήμερα πολὺ, πολὺ. Γιατὶ μᾶς ἀγαπᾶ κι' αὐτὸς γιὰ ὅλο τὸν καιρὸ καὶ πειδὶ πολὺ ἀκόμη, ποῦ ἦταν θυμωμένος καὶ δὲ μᾶς ἀγαποῦσε. Τί σοφὸς ποῦ εἶναι ἡ σκέψις κάποτε τῶν μικρῶν παιδιῶν!

Ἡ ἐτοιμασίαις τοῦ ταξιδιοῦ δὲν διήρκεσαν περισσότερον ἀπὸ ἕξ ἡμέρες, γιατί καὶ οἱ δύο μας ἐβιαζόμεθα νὰ φύγωμεν μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὁ καθένας διὰ λόγους ἰδιαιτέρους.

Σύζυγος Φιλόσοφος.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ Β'.

Οἱ ἐκθέται ἄνδρες δὲν ἦσαν περισσότερο ἀπὸ πέφυσι. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἀνεδείχθη ἓνα καλλιτεχνικὸν ταλέντο τοῦ αὐτοδιδάκτου ἐρασιτέχνου ἀρχαιοφύλακος κ. Γ. Πολυκανδριώτου. Ὅλοι του αἱ μικραὶ ὕδατογραφαὶ ἔκαμαν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν, ἐντελῶς δὲ ἐξαιρετικὴν, διότι ἐφερὲ τὴν σφραγίδα μιᾶς ἰδιοφυΐας καταφανοῦς μίᾳ μικρᾷ του τοπογραφία.

Ὁ κ. Ἡσαΐας, δὲν ἐπαρουσίασε φέτος πολλὰ νέα ἔργα του. Μένει δὲ πάντοτε πρωτεῦον καὶ ἀνώτερον ὄλων ὁ ἀγρός του μετὰ χρυσᾷ **στάχνα**, τὸ ὁποῖον καὶ ὑποδεικνύει τὸν δρόμον ποῦ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ὁ κ. Ἡσαΐας. Ἐνα ἄλλο ταλέντο α'. τάξεως μᾶς ἀποκαλύπτει ἓνα βάζο μετὰ κόκκινα τριαντάφυλλα, τὰ ὁποῖα ἐκτίθενται ὑπὸ τὸ ὄνομα Λώρης. Τὰ τριαντάφυλλα αὐτὰ προδίδουν χερί γυμνασμένου τεχνίτου, ὁ ὁποῖος ὅσον καὶ ἂν ἐργάζεται ἐρασιτεχνικῶς ἔχει ὅμως μέσα του το θεῖον πῦρ. Τὸ χρῶμα, τὸ σχέδιον, ἀκόμη δὲ καὶ **μιὰ** φρεσκάδα καὶ **κάποια** ζωὴ ποῦ σκορποῦν τὰ κόκκινα αὐτὰ ῥόδα δίδουν τὸ μέτρον τῆς ἀξίας μιᾶς καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας πρώτης γραμμῆς.

Ὁ κ. Δέλιος, ἐκθέτει πολλὰ καὶ ποικίλα ἔργα του. Ἐχει ὀλόκληρον σχεδὸν πλευρὰν τῆς Ἐκθέσεως ἰδικὴν του. Περιορίζεται εἰς τὴν ὕδατογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει εἰδικευθῆ, καὶ τὰ ἔργα του ἐν γένει παρουσιάζουν πολλὴν ἀβρότητα καὶ εἰς τὴν ἔμπνευσιν καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Ἡ γραμμὴ του ἐν γένει προδίδει ἰδιαιτέραν ἰδιοφυΐαν διὰ τὴν διακοσμητικὴν, τὸ εἶδος αὐτὸ τὸ τόσο πολῦτιμον καὶ τόσο παραμελημένον εἰς τὸν τόπον μας, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι καὶ ὅλοι **καταπιάνονται** κατὰ προτίμησιν μετὰ τὰς σοβαροτέρας καὶ κλασικωτέρας μορφὰς τῆς τέχνης, χωρὶς ἐννοεῖται καὶ νὰ ἐπιτυγχάνουν εἰμὴ σπανιώτατα.

Ὁ κ. Δημητριάδης, ἐκθέτει καὶ φέτος πλῆθος σιλουσιές χαριτωμένες. Τὰ παιγνιόχαρτά του εἶχαν πολλὴν ἐπιτυχίαν, ἐν γένει δὲ εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ ἐπιτυγχάνει καὶ ἐὰν τὸ καλλιεργήσῃ ἀποκλειστικώτερα ὠρισμένως θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς εἰδικὸς πρώτης γραμμῆς. Ἐνα σκιτσάκι του μετὰ πέννα εἶναι καλὸ εἰς τὸ εἶδος του, καθὼς καὶ ἡ μικρὴ ἐν γένει συνθέσις δίδουν πολλὰς ἐλ-

πίδας, ὅτι ὁ ἐρασιτέχνης μετὰ συστηματικώτεραν ἐργασίαν θὰ φθάσῃ.

Ὁ κ. Προσαλέντης μετὰ τὴν ὕδατογραφίαν του πιστοποιεῖ ὅτι δὲν κληρονομοῦμεν μόνον φυσικὰς ὁμοιότητας ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικὰς διαθέσεις καὶ δεξιότητες. Οἱ κ. κ. Ἀλεξανδρῆς, Σγουρός, Θώμης, Θεολόγος, καὶ Βούλγαρης δίδουν μετὰ τὰ ἔργα των τὸ μέτρον μιᾶς καλῆς καὶ φιλοτίμου προσπαθείας, ἡ ὁποία μετὰ ἐπιμονὴν καὶ ἐργασίαν θὰ φέρῃ τὰ ἀποτελέσματά της.

Ἐν γένει ἡ ἐφετεινὴ ἐρασιτεχνικὴ ἐκθεσις ὑπῆρξεν ἀνωτέρα καὶ πλέον ἐκλεκτικὴ ἀπὸ τὴν περυσινήν. Τὰ ἐκτεθέντα ἔργα ἂν καὶ ὀλιγώτερα εἰς ἀριθμὸν, ὑπῆρξαν ὅμως ἐκλεκτότερα καὶ πολὺ ἀνώτερα ἐκείνων.

Δὲν ἀξιόυμεν φυσικὰ ὅτι ἐξετέθησαν ἀριστουργήματα τέχνης, τὰ ὁποῖα ἄλλως τόσον σπανίζουσι καὶ τόσον εἶναι δυσεύρετα καὶ εἰς καθαυτὸ καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις τῶν συστηματικῶν καλλιτεχνικῶν.

Ἐδῶ ἔχομεν ἓνα κυρίως εὐχάριστον σημεῖον: Ὅτι ἐρασιτέχνιδες καὶ ἐρασιτέχνη κατηργησαν τὰς ἀντιγραφὰς, ὅτι ἀγαποῦν καὶ προτιμοῦν τὸ Ἑλληνικὸν τοπεῖον, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀτμοσφαιραν, ὅτι κατάρθωσαν νὰ τὰ βλέπουν, νὰ τὰ αἰσθάνωνται καὶ ὅτι καταβάλλουν ἀληθινὴν καὶ εἰλικρινὴν προσπάθειαν εἰς τὴν ἀπόδοσίν των. Ὅτι χάρις εἰς τὴν ἀφύπνισιν αὐτῆν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ μελέτην τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως ἀνοίγουν δρόμους ἐπιτυχίας καὶ ἀποκαλύπτουν ἰδιοφυΐας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐχάνοντο εἰς τὰς παλαιότερας ἀντιλήψεις περὶ τέχνης.

Πρέπει δὲ νὰ ἐξαρθῇ ἰδιαιτέρως ἡ μέθοδος τῶν συγχρόνων διδασκάλων, καὶ ἡ εὐσυνειδητος αὐστηρότης των, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἐρασιτεχνῶν καὶ ἐρασιτεχνίδων. Αἱ μέθοδοι αἱ παλαιαὶ τῆς παρουσιάσεως ἔργων ἰδικῶν των μετὰ ὑπογραφὰς μαθητριῶν καὶ μαθητῶν ἐξέλιπαν, ὡς ἔπαυσεν ἡ ἐπιπολαία διδασκαλία, ἡ χωρὶς σύστημα καὶ ἐξέλιξιν κανονικὴν. Τώρα ὁ ἐρασιτέχνης θὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἴδιον δρόμον ποῦ ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἰδίαν μακρὰν ἀσκήσιν καὶ ἐπίμονον μελέτην, ἀποτέλεσμα καὶ προῖόν τῆς ὁποίας εἶναι αἱ δύο ἐκθέσεις τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων.

Καὶ δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανον ἀπὸ τὰς ἐρασιτεχνικὰς αὐτὰς τάξεις νὰ τελειοποιηθοῦν ἔξαφνα ἀληθινὰ ταλέντα μετὰ ἰδίαν ἀτομικότητα, καὶ ἰδίαν σφραγίδα, ταλέντα Ἑλληνικὰ γνησιώτατα.

Τεχνοκρίτης

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Κάθησε τοῦλόγου σου μὲν τὸν κ. Νίκο κ' ἄφισέ με νὰ πᾶω ἐγὼ νὰ ἰδῶ τί τρέχει, εἶπεν ἡ κερά Μαριγῶ, ὅταν ἀντελήθη ὅτι ἡ κυρία τῆς ἀνησυχούσε καὶ ἐφοβήθη μήπως, ὑπερβολικῆ ὅπως ἦταν, ἐξωθοῦσε μᾶλλον παρὰ νὰ εὐκολύνῃ τὰ πράγματα.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν ἔτρεξεν ἐπάνω καὶ ἔκαμεν ἔφοδον εἰς τὸ δωμάτιον, κάπως βιαστικᾶ, σὺν νὰ ἐζητοῦσε δὴθεν κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν εὕρισκε ποθενά.—Καλὲ γὰρ δές, ἐξέχασα πῶς κοιμήσασαι... ἂν καὶ ἡ ὥρα εἶναι περασμένη πειρᾶ, καὶ θαρρῶ πῶς κάποια φιλενάδα σου ἔστειλε νὰ σὲ ζητήσῃ....

— Σοῦ εἶπα ὅτι ἔχω πονοκέφαλον....

— Ἀλήθειά! Κι' ἐγὼ ἄν ἀνύτη, οὔτε ἐσυλλογίσθηκα νὰ τὸ πᾶω στὴν μητέρα σου καὶ στὸν κ. Νίκο, ποῦ θὰ περιμένῃ τὴν ὥρα νὰ κατεβῆς.

— Νὰ μὴν πῆς τίποτα, ἀκούς, νὰ μὴν πῆς τίποτε, εἶπεν ἡ Ἄννα καὶ ἐξέσπασεν εἰς δάκρυα.

— Καλὲ κυρά μου, τί ἔχεις; τί ἔπαθες; Μήπως ἐμαλώσετε μετὰ τὸν γαμπρό; Μήπως σοῦ εἶπε τίποτε;... Ἐρεῖς οἱ ἄνδρες εἶναι παράξενοι καμμιὰ φορὰ... Μὴ σκοτιζέσαι καλὲ. Κι' αὐτὸς δὲ τὸ ξέρεις πῶς σ' ἀγαπᾷ ἄν τρελλός.

— Δὲν θέλω τέτοιες ἀγάπες, εἶπεν ἡ Ἄννα μέσα στοὺς λυγμούς της. Δὲν θέλω νὰ παντρευθῶ. Δὲ θέλω, δὲ θέλω, νὰ πᾶς νὰ τὸ πῆς τῆς μητέρας μου....

— Σὲ καλὸ σου, κορίτσι μου. Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λές; Μὴν τύχη κ' ἐτρελλάθηκες; Μήπως μοναχὴ σου δὲν ἀποφάσις καὶ μοναχὴ σου δὲν τοῦδῶκες τὸ χερί; Ἡ νομίζεις πῶς ἔτσι χωρὶς αἰτία κ' ἀφορμὴ χαλοῦν οἱ ἀρραβῶνες. Ἐλα δὲ νὰ μοῦ πῆς τὸ παράπονό σου. Τὸ ξέρεις πῶς λυπᾶμαι ὅταν σὲ βλέπω συγχισμένη καὶ πῶς μπορῶ νὰ βρῶ τὸ δίκιο σου καὶ μπρὸς τὸ Θεὸ ἀκόμη. Καὶ νὰ σοῦ πᾶω ἄν νὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχεις ἄδικο, Ἄννούλα, παιδί μου.

— Ἄδικο! ἐγὼ ἄδικο! Λοιπὸν ἂν ὁ πατέρας εἶξερε πῶς φέρθηκεν ὁ θεὸς Νίκος θὰ τὸν πετοῦσε ἔξω μετὰ κλωτσιές. Δὲν εἶναι τίμιος....

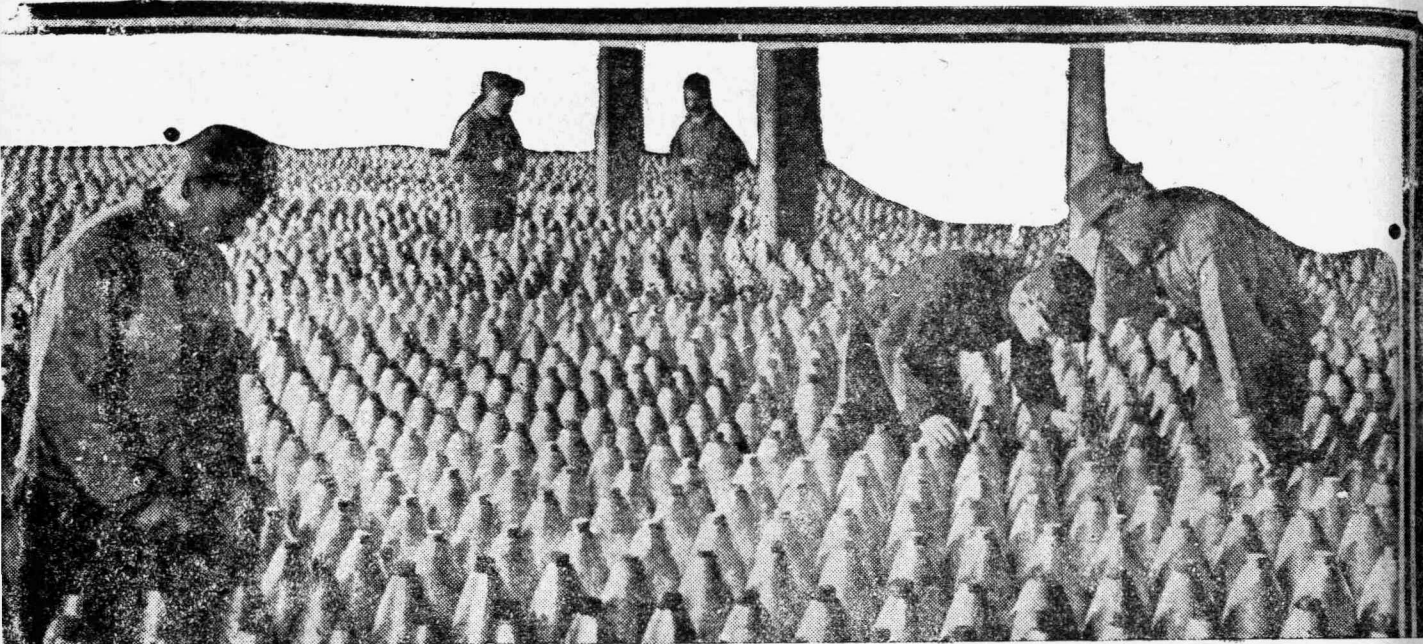
Ἡ κερά Μαριγῶ ἔσκασε στὰ γέλια. Καλὲ θε' μου! καταλαβαίνω τί τρέχει. Καὶ γι' αὐτὸ χωλοσάνεις; Μὰ παιδί μου, αὐτὰ εἶναι πράγματα τοῦ θεοῦ. Καὶ δὲ θὰ ταλλάξῃς βέβαια τοῦλόγου σου. Δὲν σοῦ λέω, δὲν ἔγινε βέβαια ὁ ἀρραβῶνας σου στὴν ἐκκλησία, γὰρ νὰ καταλάβῃς πῶς καὶ ὁ θεὸς σὰς ἐνώνει, κ' ἔτσι.... πῶς νὰ τὸ πᾶω... δὲν εἶναι οὔτε ντροπὴ, οὔτε

καὶ κακό, ἂν ὁ ἄνθρωπος ποῦ σ' ἀγαπᾷ καὶ σὲ λογαριάζει, μαθές, δική του, σοῦ δείχνει τὴν ἀγάπην του, ὅπως τοῦ τὸ λέει ἡ καρδιά του καὶ τὸ μεράκι του. Γιατί, κερά μου, ἡ ἀγάπη εἶναι μεράκι κ' αὐτὴ, εἶναι μιὰ τρέλλα, ποῦ θέλει γικτρικὰ γιὰ νὰ μὴν σκάσῃ τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ ἡ κερά Μαριγῶ ἀρχισε μιὰ ἀτέλειωτη ἱστορία κάποιου χωριανοῦ της, ποῦ γιὰ τὸν τριγυνοῦσαν τὰ πεθερικά του καὶ δὲν τὸν ἀφίναν νὰ χαρῆ τὴν ἀγάπην του, ἀρρώστησε κ' ἔσκασε ἀπὸ τὸ κακό του.

Ἡ Ἄννα ἄκουε μετὰ προσοχὴν, χωρὶς νὰ πολυκατλαβαίνῃ. Ὅπως δὴποτε εἶχε παύσει νὰ κλαίῃ καὶ ἐπερίμενε νὰ ἀκούσῃ περισσότερα. Τῆς φαίνονταν ἄν παραμυθί ὅτι τῆς ἐδιηγείτο ἡ κερά Μαριγῶ, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει νὰ προχωρῆ εἰς λεπτομερείας γιὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀγάπης καὶ εἰς δικαιολογίας τῶν ἀνδρῶν, ποῦ μόνον αὐτὴ τὴν ἀγάπην εἶξεραν καὶ μόνον μ' αὐτὴ τοὺς ἐκρατοῦσαν ἡ γυναῖκες καὶ τοὺς ἔκαναν ὅπως ἤθελαν. Ἡ γυναῖκα, κερά μου, εἶναι γιὰ τὸν ἄντρα ποῦ τὴν ἀγαπᾷ ἓνας παράδεισος, ἓνα περιβόλι, ποῦ ἔχει χίλια μύρια λουλούδια καὶ χίλιες λυχουδιές καὶ χίλιους καρπούς μέσα.... Καὶ ἐξακολούθησεν ἡ ἀπλὴ γυναῖκα ἐπάνω εἰς τὸν μουσαμὰ αὐτὸ νὰ ζωγραφίζῃ τὸν ἔρωτα μετὰ κοινοτοπίες βέβαια φρασεολογίας παρμένης ἀπὸ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν καὶ παράδοσιν, πάντως ὅμως μετὰ κάποιαν φυσικὴν γλαφυρότητα ποῦ ἐμύριζε λαϊκὸ τραγοῦδι. Καὶ ἐνῶ ἐμυοῦσε τὴν μικρὴν της κυρία, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ φυσικοῦ ἔρωτος, ἐπροφύλασεν ὅμως καὶ τὴν παρθενικὴν της ἀγνότητα ἀπὸ φράσεις καὶ λόγια, ποῦ δὲν εἶχαν ποτὲ καὶ ἀπὸ κανένα ἀκουσθῆ γύρω της.

Καὶ ἡ Ἄννα ἐνθυμεῖτο τότε ὅτι εἶχεν ἀκούσει γιὰ τὸν ἔρωτα αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ πρὸ πάντων μιὰ διήγησιν φίλης της ξένης, τιτλοῦγου οἰκογενείας, ἡ ὁποία εἶχε γκυβερνάντα καὶ ἐξαδέλφους μαθητὰς, ποῦ τὴν ἐμυοῦσαν μέσα εἰς τοὺς τέσσερας τοίχους τῆς ἀλκώβας καὶ εἰς τῆς σκοτεινῆς χειμωνιάτικης νύκτες εἰς τὰ μυστήρια αὐτά. Ὅχι πλέον μετὰ λόγια μόνον, ἀλλὰ μετὰ τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν σαρκικὴν, μετὰ τὸ γαργάλισμα τῶν αἰσθησῶν, μετὰ τὴν αἰσχροὴν καὶ φαύλην ἐπιθυμίαν τῆς τελείας παρθενικῆς διασφορᾶς. Καὶ ὅτι δὲν εἶχε καταλάβει καὶ προσέζει τότε, ἐννοοῦσε τὴν μετὰ τὰ λόγια τῆς κεράς Μαριγῶς, ποῦ ἦσαν πειρὸ ἀγνὰ καὶ τίμια καὶ τῆς ἐφάνηκαν σὺν παραμυθί ὡμορφο. Ἐτσι ἐγεννήθη πάλιν ἡ ἐμπιστοσύνη της πρὸς τὸν ἄνδρα ποῦ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἐσυγχώρησε τὴν παρεκτροπὴν του, ἀφοῦ ὡς τῆς ἐπανελάβε ἀκόμη ἡ γρητὰ ὑπερέτρια γιὰ τὴν ἀγάπην της βέβαια,

Κατασκευὴ ὀβίδων ἀπὸ γυναῖκας.

ποῦ ἦταν τέτοια γιὰ ὅλες τῆς γυναῖκες, ἔκανε τόσες θυσίες καὶ τόσα καλὰ εἰς ὅλους τοὺς δικοὺς της.

— Ἐλα, κερά μου, ἔλα παιδάκι μου, σήκω νὰ πλυθῆς, νὰ ντυθῆς νὰ κατέβῃς. Ὅπου κι' ἂν εἶναι θάρθη ἢ ἀμαξία γιὰ νὰ πάτε περίπατο. Καὶ ἀκουσέ με νάχῃς τὴν εὐχή μου, μὴν κάνεις ποτὲ νὰ σέ περιμενῇ ὁ ἄντρας καὶ μὴν τοῦ βαστάζῃς κακία καὶ θυμὸ. Μὴν ἀρχίσῃς μὲ γκρύνιες ἀπὸ τώρα, νὰ σέ χαρῶ. Μόνο ποῦ θὰ χαλάσῃς τὴ ζωὴ σου καὶ τίποτε ἄλλο. Γιὰ δὲς τὴ μητέρα σου, τί ἐκατάλαβε μὲ τὴν γκρύνια; ποῦ κάθε τόσο χάνεται καὶ χάνει καὶ τὸ λογικὸ της.

Ἡ Ἄννα μὲ τὴν εὐκολίαν ποῦ ἀλλάζει σκέψεις καὶ ἀποφάσεις ἢ ἡλικία αὐτὴ ἐπέισθη ἐντελῶς εἰς τὰ λόγια τῆς ὑπηρετριάς. Κατὰ σύμπτωσιν τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ βράπτρια τῆς εἶχε φέρει ἓνα ἀπὸ τὰ τρία τέσσερα φορέματα, ποῦ τῆς εἶχε προσφέρει ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της, ὁ ἀκούραστος εἰς δῶρα καθημερινά.

Τὸ φόρεμα ἦτον ἀπὸ κόκκινο μάλλινο λεπτὸ ὕφασμα χωρὶς καμμιά ἄλλη γαρνιτούρα ἀπὸ δυὸ σειρὰς χρυσοκόκκινα μικρὰ κουμπιά καὶ ἀπὸ μιὰ ὠραία τραχηλιὰ ἀπὸ πάλια ἀληθινὴ κιτρινωπὴ νταντέλα, ποῦ εἶχεν εὐρεθῆ εἰς τὰ συρτάκια τῆς μητέρας της, μόνον κειμήλιο οἰκογενειακὸ,

ποῦ εἶχε σωθῆ, γιατί δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι ἦταν ἀξίως. Τὸ φόρεμα αὐτὸ ἐπήγαγε πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ τὰ γόνατα—ἡ Ἄννα ἔπρεπε νὰ φανῇ πλέον μεγάλη—καὶ ἐπειδὴ ἦτον τὸ πρῶτο καλοραμμένο φόρεμα ποῦ ἔβαζεν, τὸ σῶμα της ἐφάνηκεν ὠραῖο, κυματιστό, ἐντελῶς ἀλλοιώτικο εἰς τὴν ὑπηρετρίαν, ποῦ ἄρχισε νὰ τὴν θαυμάζῃ μὲ τὰ σωστά της.

— Νά τα, κερά μου, τὰ ἔχη καὶ τὰ πλούτη. Πῶς τὸν δείχνουν καὶ πῶς τὸν ὠμορφαίνουν τὸν ἄνθρωπο. Μὰ τὸ Θεό, δὲν εἶσαι πειὰ ὅπως πρίν. Τὸ σωματάκι σου, κυπαρισσάκι πλουμιστό, βεργολιγερὴ σωστή, ὅπως λέει καὶ τὸ τραγούδι. Καλέ, νυφούλα μου γλυκειά, νὰ πᾶς νὰ τὸν φιλήσῃς τὸν κύρ Νίκο ποῦ σὲ στολίζει ἔτσι σὰν Παναγία. Γιατί, καλέ, ἔτσι δὲ μού σφαντάζεις, ὅταν κείνη τὴν Παναγία τῆς Ἁγίας Τριάδας μὲ τὸ κόκκινο φουστάνι. Καὶ νὰ τὰ σκουπίσῃς καλὰ τὰ μάτια σου, νὰ μὴ φανῇ πῶς ἔκλαψες. Ἀκούς νὰ κλαίῃ γιὰ ἓνα χᾶδι ἢ γιὰ ἓνα φιλὶ παραπάνω! Καλέ ἐγὼ ποῦμαι γυναῖκα μούρχεται νὰ σέ φάω μὲ φιλιὰ, ἔτσι ὅπως μοιάζεις ὅταν ὀλοκόκκινο καὶ τραγανὸ κεράσι, ὅταν τριαντάφυλλο τοῦ Μάϊ ἄνοιχο, ὅταν καλὴ καὶ ὠμορφὴ ἀνοιξιὰτικὴ μέρα. Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγία. Ἄμ τί ἤθελες νὰ

Ὁ Βασιλεὺς ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

σέ προσκυνᾷ μόνο καὶ νὰ σέ λιβανίζῃ ὅταν καμμιὰ εἰκόνα.

Με ὄλην αὐτὴν τὴν λιτανείαν τῶν ἐγκωμίων ἡ Ἄννα αἰσθάνθηκε τὴν ἡδονὴν ποῦ δίδει ἡ αὐτοπεποίθησις καὶ ἡ ἰδέα τῆς ὠμορφιάς. Ὡς τὴν στιγμήν ἐκεῖνη δὲν εἶχε ποτε συλλογισθῆ σοβαρά, μετὴν κοκετάρια, τὴν ἔμφυτη στὸν κάθε ἄνθρωπο, ἂν ἦταν ἔμμορφη. Ὅταν εἶχε κάμει τὴν φωτογραφία τῆς γιὰ τὸν Στέφαν, εἶχε προσέξει πολὺ τὸ πρόσωπό της, τὴ φυσιογνωμίαν της καὶ τὸ μαῦρο μπουκλωτὸ στεφανάκι τῶν μαλλιών της μετὴν τὸν κόκκινον φλόγκο τὴν εἶχαν ἱκανοποιήσει. Ἀλλὰ κανεὶς ὡς τώρα δὲν τῆς εἶχεν εἰπῆ πῶς ἦταν ὠμορφη. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της ποῦ τὴν ἐλάτρευε, δὲν εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, δὲν εἶξερε νὰ τῆς κἀνῆ τὸ ἐγκώμιον τῆς ἔμμορφιάς της. Αἰσθάνθηκε λοιπὸν ἔξαφνα τὴν χαρὰν μετὰ τὰ λόγια τῆς κερα Μαριγῶς, ὡστε ἔτρεξε κάτω ἐνθουσιασμένη καὶ μόνη της ὀρμητικᾶ, μπροστὰ στὴ μητέρα της, χωρὶς καμμιὰ ἐντροπὴ ἐπήδησεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, τὸν ἀγκάλιασε σφικτὰ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ ὠραῖο φῶρεμα.

Ἐκεῖνος ποῦ ἦταν ἀπελπισμένος γιὰ τὴν εἶχεν ἀγριέψει, ποῦ εἶχε χίλιους φόβους καὶ χίλιους δισταγμούς ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε καὶ ποῦ ἄρχιζε νὰ συλλογίζεται μήπως ἔκανε καμμιὰ μεγάλη τρέλλα μετὰ τὸν δυσανάλογο αὐτὸ γάμο, ἐσάστισεν, τάχασε ἔμπρός εἰς τὴν ἔκρηξιν αὐτὴν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ αἰσθάνθηκε μίαν μεγάλην χαρὰν ποῦ δὲν εὕρισκε λόγια νὰ τὴν ἐκφράσῃ.

— Ἄννα, Ἄννα, εἶπεν ἡ μητέρα της, τί τρέλλες εἶν' αὐτές; Καὶ ἡ δειλὴ καὶ συνεσταλμένη ἐκεῖνη γυναικούλα, ποῦ δὲν εἶχε ποτέ μιλήσει μετὰ τὸ σὺ εἰς τὸν ἄνδρα της καὶ ποῦ δὲν εἶχε ποτέ της τέτοιες διαχύσεις ἐκοκκίνισεν καὶ ἐκατέβασε τὰ μάτια της, ἀπελπισμένη γιὰ τὴν ἀναίδειαν τῆς κόρης της, ντροπισμένη αὐτὴ γιὰ τῆς σκέψεις ποῦ θάκωνεν εἰς βάρους της ὁ γαμπρός της.

Ἡ Ἄννα ἀμέσως ἐπήδησεν ἀπὸ τὰ γόνατά του, περὶ κόκκινον τώρα ἀπὸ τὸ φῶρεμά της, ἐμουρμούρισε κάτι μέσα εἰς τὰ δόντια της γιὰ τὸ φῶρεμα καὶ τὴν κερα Μαριγῶν καὶ ἐπερίμενε νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ ὁ θεῖος—Νίκος, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν εἶξερε καὶ αὐτὸς τί νὰ πῇ.

Ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν τοὺς ἔβγαλεν ὁ πατέρας της ποῦ ἐπέστρεψε μετὰ τ' ἀμάξι, μετὰ τὸ ὅποιον θὰ ἐπήγαγον περίπατο. Αἱ! ἔτοιμοι! βλέπω ἐστολισθῆκες; εἶπεν εἰς τὴν κόρη του, αὐτὸς ποῦ ποτέ του δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τῆς τουαλέττες.

Μὰ πολλὰ κόκκινον, παιδί μου, κόκκινον μάγουλα, κόκκινον φῶρεμα.

— Εἶναι ὠραία ἔτσι, εἶπε τότε μετὰ κάποιον δειλὴν ὁ μνηστήρ.

— Πολύ, πολὺ ὠραία ὅταν κεράσι, ὅταν φράουλα, εἶπεν ἡ κερα Μαριγῶν, ποῦ εἶχε κατεβῆ εἰς τὸ μετὰξὺ, μετὰ τὸ καπέλλο τῆς Ἄννας εἰς τὸ χέρι. Βασίλισσα, καλέ, σωστὴ βασιλοπούλα τοῦ πρκαμυθιοῦ.

Ὁ τακλίπυρος ὁ γαμπρός ἔτριχε βλέμματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν κερα Μαριγῶν καὶ τὴν ἐζήλευε, γιὰ τὴν μετὰ τὴν ἀπλὴν πρκαστατικὴν τῆς ἐψάλλε τὴν ὠμορφίαν τῆς ἀγαπημένης του.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(συνέχεια)

Ε΄.

Δι' ὅλα τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα τὰ διηγήματα τοῦ κ. Μητσάκη συνορεύουν πρὸς δύο ἀντιθέτους ζῶνας πρὸς τὴν ζώνην ἀφ' ἑνὸς τῆς ξηρᾶς δημοσιογραφίας τῶν ρέπορτερ, καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὴν ζώνην τῆς ἀπλῆς ὑψηγορίας τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ρητόρων. Καὶ πρὸς τοῦτοις ἐνθυμίζου τὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποῖαν παγκοσμίως ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν φιλολογικῶν πνευμάτων οἱ μεγάλοι πραγματισταὶ καὶ φυσιολογισταὶ μυθιστοριογράφοι καὶ καλλιτέχναι τῆς συγχρόνου Εὐρώπης, ἰδίως οἱ τῆς Γαλλίας, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ μόνον εὐρισκόμεθα εἰς κάποιαν συνάφειαν. Ἄλλ' ἡ ἐπίδρασις αὕτη δὲν πρέπει νὰ ὑπεριτιμᾶται οὐδὲ νὰ συγχέεται πρὸς δουλικὴν ἀντιγραφὴν, οὐδὲ καὶ πρὸς ἀπλὴν μίμησιν. Οἱ μέτριοι καὶ οἱ ἀσυνειδήτοι, ὅσοι δὲν ἔχουν τίποτε μέσα των ἢ ὅσοι ἐξασκοῦσιν τὴν φιλολογίαν ὡς μπαλωματῆδες, δυνατὸν νὰ ὑφίστανται δουρικῶς τοιαύτας ἐπιδράσεις· ἀλλ' εὐτυχῶς αὐτοὶ ἀναδίδουν, ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ κάτω, ἰδιαιτέρων ὅλων μυρουδιῶν, καὶ εἶναι τὸσον εὐδιάγνωστοι! Κάποιος κριτικὸς εἶπε περίπου: «Μεταξὺ ἀγαθῶν συγγραφέων αἱ ὁμοιότητες δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα μίμησης, ἀλλὰ πνευματικῆς συγγενείας». Ἀλλὰ τὸ ρητὸν τοῦτο δὲν τὸ ἀναφέρω βέβαιον ὡς ἐπιχείρημα, διότι θὰ κατηγοροῦμαι, καὶ δικαίως, ὅτι πολὺ βιάζομαι νὰ ὑψώσω εἰς τὴν διαπασῶν τὸ ἐγκώμιον τῶν νέων μας λογοτεχνῶν, οἵτινες μετὰ τῶν πλεονεκτημάτων εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου των, καὶ δὲν βιάζονται αὐτοὶ, ἀλλὰ βαίουν ἀσφαλῶς καὶ βραδέως· ἀς ἐλπίσω ὅτι μετὰ ἔτη καὶ μετὰ καιρὸν, ὕστερον ἀπὸ εὐρύτερα καὶ τελειότερα ἔργα, τοιαύτη ἐπιφύλαξις

θὰ εἶναι περιττή. Ὅπως ἴσως ὑπάρχει καὶ ἰκανὴ δόσις ἐπιπολαιότητος εἰς τὸ νὰ φρονῆ τις ὅτι ἡ τάσις τὴν ὁποῖαν ἐκδηλώνουν οἱ νεώτεροι καὶ εὐφύστεροι τῶν διηγηματογράφων μας πρὸς ἀκριβεστέρων ἀναπαράστασιν τοῦ πραγματικοῦ βίου ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἐπήρειαν ξένων ἀναλόγων ἀναγνώσεων· διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ κατὰ τὰ πράγματα καὶ κατὰ τὴν περιβάλλουσαν φύσιν φιλολογικὴ παραγωγή, ὁ ρεαλισμὸς δηλονότι καὶ ὁ νατουραλισμὸς δὲν εἶναι τὸ ἐξαγόμενον αὐθαίρετον τιμὸς τροπῆς τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης, αἱ συγγενεῖς αὐταὶ ἐννοιαὶ δὲν ἀποτελοῦσι περιωρισμένην τινα σχολὴν, δὲν ἐκφράζου τὰς ἰδέας ὠρισμένης τάξεως ἰδιορρυθμῶν καὶ καινοτόμων συγγραφέων· ἀλλ' εἶναι κάτι περισσότερον· ὁ ρεαλισμὸς καὶ ὁ νατουραλισμὸς ἀποτελοῦν Ἄναγέννησιν, σύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος τὸ ἐπιστημονικόν, ἀναγέννησιν, ὡς ἡ ἐν ἀρχῇ τοῦ αἰῶνος ρομαντικὴ, καὶ περισσότερον ἀκόμη ὡς ἡ ἀπὸ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος κλασσικὴ τοιαύτη· ἀναγέννησιν, τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἐπιρρωστικὴν πνοὴν τῆς ὁποίας ὑφίστανται παντὸς μεγάλου ἢ μικροῦ τόπου ἢ πλουσίας ἢ πτωχῆς φιλολογίαν καὶ τέχνην ἢ πνοὴν αὕτη ἐπόμενον ἦτο νὰ διαπνεύσῃ καὶ τὴν πνευματικὴν ἀτμοσφαιραν τῆς Ἑλλάδος, παρ' ὅλας τὰς ἀτελείας καὶ τὰς ἀθλιότητας τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Καὶ πρὸς τοῦτοις τίς οἶδεν ἂν ὁ λόγος τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης ἰδιοφυΐας τοῦ δεινῆς ἀξιολόγου μεταξὺ μας ποιητοῦ ἢ διηγηματογράφου, παρὰ τὰς ἀτελείας καὶ τὰς ἀθλιότητας τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ μας καθεστῶτος, δὲν ἔχει τὰς ρίζας βαθύτερας καὶ τὰς πηγὰς ἀπωτέρας τῶν συγχρόνων ἐπιδράσεων καὶ ἀντιλήψεων! Ρεμβασμοὶ οἱ ὅποιοι πολὺ μακρὰν θὰ μᾶς ἔφερν . . .

Καὶ ἀκόμη ὁ γράψας—ἡ μᾶλλον ὁ γράφων, διότι ἐξακολουθεῖ νὰ πλουτίζεται ἡ σειρὰ—τὰς Ἀθηναϊκὰς Σελίδας, μοῦ ἐνθυμίζει τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον Φιλόστρατον τῆς τρίτης Μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, τὸν περιγράψαντα τὰς **Εἰκόνας**, αἵτινες ἠδύναντο ὅχι ἀλλοκότως νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὁ σπόρος, ἐξ οὗ, διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ νόμου τῆς ἐξελίξεως—νόμος καθολικός, ρυθμίζων ἀλλαγῆν καὶ αὐτὰς τὰς βλέψεις τῆς φιλολογικῆς κριτικῆς—προῆλθε τὸ λογοτεχνικὸν εἶδος εἰς ὃ ὑπάγονται αἱ Ἀθηναϊκαὶ Σελίδες· μετὰ τὴν παρατήρησιν ὅτι μεταξὺ τῶν δύο Φιλοστράτων χαίρει ἡ ἄβυσσος δεκαπεντάδος αἰώνων, καὶ ὅτι ὁ δεύτερος οὗτος, ὁ νεώτερος, ρομαντικός, λογοκόπος, νευροπαθής, ἐξημμένος, βάρβαρος ἀπέναντι ἐκεῖνου, θαυμαστοῦ τοῦ Παπαφλέσα καὶ ἀναγνώστης τοῦ Ζολᾶ, δὲν περιγράφει, ὡς ἐκεῖνος, ὅ,τι βλέ-

πει ἢ ὅσα φαντάζεται ὅ,τι βλέπει εἰς τὰς Πινακοθήκας, ἀλλὰ βλέπει μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπαίθριον καὶ ὀλιανικτὴν Πινακοθήκην τῆς γύρω του περιβομβούσης ζωῆς, καὶ τὰ βλεπόμενα ἀποδίδει εἰς ὕψος λόγου παρόμοιον πρὸς τὸ ἄσμα τὸ περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ ἰδίου μέσα εἰς τὰς ἐκπληκτικῆς ἐντάσεως σελίδας τῆς «Φλογέρας» του: «Ἀπότομον . . . πολέμου ἄσμα . . . χρωματισμένοι βαθέως, ὡς ἐν λύθρου πορφύρα, καὶ ἀναδίδον ὡς ροίζον πτερυγῶν καὶ ὡς ὀδόντων τροχισμόν . . . Ὡσεὶ σφυρηλατούμενος χαλκὸς παρέρχονται αἱ φράσεις του, βαρεῖαι καὶ ἐναργεῖς οἱ τόνοι του διαδέχονται ἀλλήλους ὡσεὶ ἐν λύσση». Φιλόστρατος δωρικῆς τραχύτητος, ἐλευθερόστομος, σφοδρὸς, σκληρὸς, αὐθάδης, τοῦ ὁποῖου αἱ φράσεις προβαίνουν ρυθμικαί, σχεδὸν ὡς ποικιλοστικὰ ποιήματα, (εἰς τοὺς τυχόν ἐνοχλουμένους ἀπὸ τὴν τοιαύτην στοιχοποίησιν τοῦ πεζοῦ λόγου θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἀντιτάξῃ τὸ παράδειγμα τῶν διασημῶν πεζογράφων τοῦ αἰῶνος καὶ τῶν ἄλλων αἰώνων, τῶν ὁποίων αἱ φράσεις ἀποτελοῦν στίχους διαφόρων μέτρων καὶ ρυθμῶν, πρῶτιστα δὲ πάντων τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχαίων, οἵτινες ἐπὶ τοῦ ρυθμοῦ ἐβάσιζαν πεζὸν καὶ ποιητικὸν λόγον), καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ γλῶσσα, μήτε καθαρεύουσα, μήτε δημοτικὴ, ἀδούλωτος καὶ ἀφορολόγητος, ἢ μᾶλλον καὶ δημοτικὴ μαζὶ καὶ καθαρεύουσα,—ὡς νὰ προσπαθῆ ὁ μεταχειρόμενος αὐτὴν νὰ ἐδώσῃ εἰς τὴν πρώτην τὴν ξένην εὐγένειαν τῆς δευτέρας καὶ τὴν δευτέραν πάλιν νὰ ἀπλοποιήσῃ καὶ καταβιβάζῃ μέχρι τῆς κοινῆς ἀληθείας τῆς πρώτης,—σχετίζεται κάπως πρὸς τὴν μεταβατικὴν καὶ νευρώδη καὶ λογιολαϊκὴν ἐκείνην τῶν παλαιῶν λογοτεχνῶν μας Σκουφοῦ, Μηνιάτου, Κάλβου καὶ λοιπῶν, καὶ εἶναι καὶ αὕτη μίαν καλλιτεχνικὴν ἐκδήλωσιν τῆς διγλωσσίας ἢ πολυγλωσσίας μας, μαρτυροῦσα περὶ τῆς ἀτομικῆς δυνάμεως τοῦ συγγραφέως. Ἄν καὶ τὴν διακύμανσιν καὶ μίξιν ταύτην δὲν τηρεῖ πανταχοῦ καὶ γενικῶς· διὰ τοῦτο καὶ τινες τῶν Σελίδων του, αἱ ἀρχαιότεραι, νομίζω,—διότι, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅσον προχωρεῖ τὸσον καὶ προσχωρεῖ εἰς τὴν ἀπλοποίησιν τῆς γλώσσης—εἶναι συνθεθειμένα εἰς ἀγνήν σχεδὸν καθαρεύουσαν. Ἐξ οὗ καὶ ἡμέραν τινα συνέλαβε τὴν παράδοξον ἰδέαν νὰ ξαναγράψῃ εἰς τὴν δημοτικὴν τὴν εἰς τὴν καθαρεύουσαν γραμμένην ἤδη ὠραίαν «Θλίψιν τοῦ μαρμάρου»· ἂν καὶ ἡ αὐτομετάφρασις τοῦ κ. Μητσάκη, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὑπεμφαίνει κάποιον κόπον καὶ δὲν συμμορφώνεται καθ' ὅλα πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς δημοτικῆς—πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐβλαπτε τὸ ὕψος καὶ τὴν σύνθεσιν,—ἀλλ' ὅπως ἴσως ἕνα μίαν

ἀκτίς ἡλίου ἐφάνη ὅτι ἐφώτισε τὴν ἀνήλιον λευκότητα τοῦ ἐν τῷ Μουσείῳ περικλειστοῦ ἀγάλματος. Ἡ διπλοτυπος αὐτῆ παράθεσις μου ἔφερεν εἰς τὸν νοῦν κάποιον Ἰσπανὸν ψαρᾶν τοῦ 11ου Μ. Χ. αἰῶνος, ὅστις, καθὼς ἀναφέρεται, ἐνφῶ ἡ πατρίς του, ἡ Καλκανασσόρη, ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ἔψαλλε συγκινητικὸν θρήνον περὶ τῆς τύχης τῆς πατρίδος του διαδοχικῶς εἰς γλώσσαν ἀραβικὴν, ἢ καθαρεύουσαν, καὶ εἰς γλώσσαν ἰσπανικὴν, ἢ δημοτικὴν· εἰς τοὺς ἀραβοῖσπανικοὺς στίχους ὁ αὐτὸς ἦχος ἐφηρμόζετο. Ἄν τυχὸν κανεὶς ἐπέπληξε τὸν ψάλλοντῃ διὰ τὴν ἀναμιξιν, θὰ τοῦ ἀπήνησε βέβαια οὗτος ὅτι καὶ αἱ δύο γλώσσαι, ἀφοῦ καὶ τῶν δύο γίνεται χρῆσις εἰς τὸν τόπον του, εἶναι ἐξ ἴσου νόμιμοι, ἀλλῶς δὲν θὰ ὑπῆρχον. Τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν παρέχει καὶ ὁ κ. Μητσάκης, ἐπιχείρημα ἀρκούντως λογικόν, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅσον τὸ ὑποθέτει ἰσχυρόν· δύναται κανεὶς νὰ ἀντιτάξῃ ὅτι πολλοὶ εἶναι οἱ βαθμοὶ τῆς ὑπάρξεως, καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει δὲν εἶναι καὶ σημαντικόν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα ὑποβάλλει εἰς τὸ ὑλλάδιον αὐτοῦ τῆς «Μιάς φιλολογικῆς σελίδος εἰς δύο γλώσσας» ἀξία προσοχῆς, ἀλλὰ αἱ ὑποκείμενα εἰς πολλὰς ἀμφισβητήσεις. Περὶ οὗτων δὲν εἶναι σήμερον καιρὸς νὰ διαλάβω. Ἐλπίζω ὅτι προσεχῶς θὰ μοῦ δοθῇ πρὸς τοῦτο ὑκαιρία.

(Ἄπο τὰ Κριτικὰ τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ).

Ἡ ΠΑΙΔΙΚΗ ΦΙΛΗ

Ἄφοῦ ἐγλέντησε τὴ ζωὴ του ὅπως μποροῦσε καλλίτερα ὁ Μαρκήσιος δὲ Ζιριε ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ. Ἦθελεν ἓνα κορίτσι δειλὸ, ἀγνό, καὶ ἀπλό. Ἦθελε μιὰ κόρη ποῦ νὰ μὴν μοιάζει μὲ τῆς περισσότερες κοπέλλες τοῦ αἰῶνος μας, σοφὲς σὰν γηραιοὶ καθηγηταί, ἀναιδεῖς σὰν σπουργίτες, ποῦ τῆς ἀπαντοῦσε ταχτικά στὸν κόσμον ποῦ πῆγαινε : Δὲν ἤθελε ἀπ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν κοριτσιῶν ποῦ μιλοῦσαν γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα καὶ ποῦ τὸν ὀρωτοῦσαν γιὰ τῆς διαφορῆς κοκότες μὲ τῆς ὁποῖες τὸν συναντοῦσαν στῆς κοῦρσες καὶ στὰ θέατρα. Ἐλεγε μόνος του ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι τρελλὸς γιὰ νὰ παραδώσῃ τὸ ὄνομά του καὶ τὸ μέλλον του στὰ χέρια αὐτῶν τῶν μικρῶν ὄντων ποῦ ἦταν χωρὶς καρδιά καὶ χωρὶς ἀρχάς. Τέλος πάντων ἦταν στὰ τριανταοχτὼ του χρόνια ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴν μονότονον γυναικῆ καὶ εἶχε ὠρκοισθῆ νὰ μείνῃ γεροντοπαλλήκαρο ἂν δὲν εὑρισκε μιὰ κοπέλλα μὲ τὰ γούστα καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

Ἐνα βράδυ στὴν ὄπερα παρατήρησε τὸ θεω-

ρεῖο τῆς κυρίας δὲ Βρεξ (μητέρας ἑνὸς τῶν φίλων του) μιὰ κοπέλλα πολὺ ὡμορφη πολὺ ξανθὴ, μὲ μαλλιά ποῦ ἐκλιναν πρὸς τὸ ἀσῆμι καὶ ποῦ ἔχουν γίνεϊ τόσο σπάνια. μὲ ὠραῖα γαλανὰ μάτια. ποῦ ἔμοιαζαν σὲ θάλασσα καὶ μὲ δέρμα ἄσπρο καὶ ἀπαλὰ σκιασμένο μὲ ρόζ. Ἄπλουστατὴ μέσα σ' ἓνα ψιλὸ φόρεμα ἀπὸ ἄσπρη γάζα ποῦ μόλις ἄφινε νὰ φαίνωνται ἡ πλάτες τῆς καὶ μὲ τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά πλεγμένα σὲ δυὸ χονδρὲς πλεξίδες καὶ τυλιγμένα πίσω μὲ τρόπο, ὥστε ν' ἀγγίζον τὸ λαμὸ ἢ νέα κοπέλλα ἐκύτταζε μόνον τὴ σκηνὴ καὶ φαίνονταν νὰ ἐνδιαφέρεται τρομερὰ στῆς δυστυχίης τῆς Βαλεντίνης καὶ τοῦ Ρασόλ.

Ὅταν στὸ διάλειμμα συνήνησε τὸ φίλο του Καίσαρα δὲ Βρεξ ὁ κ. δὲ Ζιριε τὸν ἐρώτησε ποῖδ ἦταν αὐτὸ τὸ ὠραῖο κορίτσι. — Εἶναι ἡ πρώτη μου ἐξαδέλφη ἡ Λευκὴ δὲ Βρεξ... εἶναι ἐκεῖ μὲ τὴν μητέρα τῆς καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔρχεται στὴν Ὀπερα. — Δὲν μένει στὸ Παρίσι ; — Μὰ βέβαια μένει στὸ Παρίσι τέσσερης πέντε μῆνες τὸ χρόνο, καὶ τὸν ὑπόλοιπον καιρὸ σ' ἓνα παληὸ ὠραῖο πύργον κοντὰ στὸ Πά... .

— Πόσο χρόνων εἶναι ; — Εἴκοσι... ἀλλὰ ἡ θεῖα μου εἶναι πολὺ ἀστυρητή, τὴν μεταχειρίζεται σὰν μικρὸ κοριτσάκι... καὶ μόλις φέτος ἐπῆγε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ τέσσερης πέντε λευκοὺς χορούς... — Κ' ἐκεῖνη τί λέει γι' αὐτὸ ; — Τίποτα ἔχει τὸν ποῖδ θαυμάσιον χαρακτήρα καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ὡμορφιά, ἔχει καὶ ἐνάμησιν ἑκατομμύριον προῖκα... καὶ ὁ Καίσαρ δὲ Βρεξ ἐπρόσθεσε γελῶντας :

— Κοῖμα νὰ εἶναι τόσο νέα... ἢ νὰ εἶσαι σὺ τόσο μεγάλος... θὰ ἦταν ὅτι ἤθελες... Α ! δὲν εἶναι τοῦ κόσμου αὐτῆ... ἂ ὄχι...

— Βέβαια δὲν εἶμαι πειὰ εἴκοσι πέντε χρόνων... ἀλλὰ δὲ βρίσκω ὅτι ἡ διαφορὰ εἶναι... — Πόσον χρόνων εἶσαι — τριάντα ὀκτώ... — Καὶ ἡ Λευκὴ εἴκοσι γίνεται 18 χρόνων διαφορὰ. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν μοῦ φαίνεται πῶς ἡ θεῖα θὰ προτιμοῦσε ὁ σύζυγος τῆς κόρης τῆς νὰ εἶναι λιγώτερο μεστός...

— Ἄς εἶναι δὲν θὰ χάσης τίποτα νὰ μὲ συστήσης... θέλεις.

— Εὐχαρίστως... ἄς εἶναι δὲ χάνεις καιρὸ ἐσὺ !!! — Ἄν εἴξερες πόσο βιάζομαι νὰ παντρευτῶ... νὰ φύγω ἀπὸ αὐτὴ τὴ βλακώδη ζωὴ... ἂν εἴξερε πόσο ἔχω βαρεθῆ τῆς κοκότες... τὰ βαμένα πρόσωπα καὶ τῆς χτυπητῆς τουαλέττες, τῆς φασαρίας ποῦ γίνεται στῆς λόζες καὶ στὰ ξεχωριστὰ διαμερίσματα, καὶ ὅλη... ὅλη ἐν γένει τὴ ζωὴ αὐτῆ... — Ἄς εἶναι ἔχουν καὶ τὴ χάρι τους ὄλ' αὐτά...

— Α ! Εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἢ ν' ἄχης μιὰ γυναικοῦλα μόνον γιὰ σένα... μιὰ γυναῖκα ντυμένη ἀπλᾶ καὶ σοβαρὰ ποῦ δὲν ζητάει παρὰ νὰ ἀρέσῃ στὸν ἄντρα τῆς καὶ ποῦ κανεὶς δὲν κυττάζει νὰ σοῦ κλέψῃ... ἔλα σύστησέ με στὴν ἑξαδέρφη σου !...

— Στὴ θεῖα μου ιδίως... γιὰτὶ δὲν σοῦ κρύβω ὅτι στὴ θεῖα μου πρέπει ιδίως νὰ ἀρέσης...

Ἐνα μῆνα ἀργότερα ὁ μαρκήσιος δὲ Ζιριε ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν Λευκὴ δὲ Βρεξ καί... (ἐκεῖνο ποῦ ιδίως ἐφαίνονταν περιεργὸ στὸν ἐξαδέλφον τῆς τὸν Καίσαρα) ἡ Λευκὴ ἐλάτρευε τὸν μαρκήσιον. Φρέσκια σὰν μπουμποῦκι καὶ ἀπλοῖκή σὰν μωρὸ ἢ νέα κόρη ποῦ εἶχε θαμβωθῆ ἀπὸ τὸ ὠραῖο ἐξωτερικὸ καὶ τὴν κομψὴ σιλουέτα τοῦ μνηστήρος τῆς δὲν παρατηροῦσε οὔτε τὴν σπανιότητα τῶν μαλλιῶν, οὔτε τῆς διακριτικῆς ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια του σὰν μεταξωτὸ κιτρινωμένον καὶ ζαρωμένον χαρτί... καὶ τίποτα τέλος πάντων ἀπὸ τὰ χίλια μικρὰ ντετάλια ποῦ δὲν θὰ ἔσφευγαν σὲ μιὰ γυναῖκα μὲ περισσότερη πείρα.

Ἐθαύμαζε τὸ μαρκήσιον μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμι καὶ ἦταν ὑπερήφανη καὶ εὐτυχὴς ποῦ ἓνας κύριος τόσο chic καταδέχτηκε νὰ κατέβῃ σ' ἓνα κοριτσάκι ἀσήμαντο σὰν κι' αὐτὴν. — Ὁρισμένως ἔλεγε ὁ Καίσαρ στὸν κ. Ζιριε ἡ Λευκὴ εἶναι τρελλὴ γιὰ σένα, εἶναι ἀπίστευτο. — Εὐχαριστῶ...

— Μὰ τί θὲς νὰ σοῦ πῶ εἶσαι χαριτωμένος δὲν σοῦ λέω... ἀλλὰ δὲν εἶσαι καὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας σου... κι' αὐτὴ ἡ μικρὴ εἶναι τόσο νέα... τόσο φρέσκια... ἂ ! εἶναι ὠραῖο πρᾶγμα νᾶχη κανεὶς ὄνομα δὸν Ζουάν... εἶναι αὐτὸ ποῦ τραβᾷ τὴν Λευκὴ... ἄκουσε τόσες ἱστορίες στῆς ὁποῖες ἐσὺ ἦσουν ὁ ἦρωας... καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ καλὰ-καλὰ περὶ τίνος πρόκειται ὄσα καὶ ἀθῶα νὰ εἶναι, μαντεύει τὸ εἶδος...

Καταλαβαίνεις τί θαυμασμὸ ποῦ ἐμπνέεις ἀπὸ τὴν ἀταξία τῆς ζωῆς σου σὲ ἓνα κοριτσάκι ποῦ δὲν γνωρίζει παρὰ νεαροὺς λιμοκοντόρους ποῦ συναντᾷ εἰς τοὺς λευκοὺς χορούς ἢ ἐξαδέλφους τοῦ εἶδους μου...

Παραδείγματος χάριν κύτταζε... ὅταν εἴσατε στὸ θέατρο καὶ βλέπει ὅτι σὰς κυττάζουν... — Δὲν μᾶς κυττάζουν ὅμως καθόλου... Ἐκεῖνο ποῦ κύτταζαν πρῶτα δὲν ἦταν ἔμμενα ἀλλὰ τῆς κυρίας ποῦ συνῶδεν... καὶ εἶμαι εὐτυχέστατος νὰ περνῶ ἀπαρατήρητος νὰ μὴν εἶμαι πιὰ ἀπὸ τῆς λόζης ποῦ κιαλέρονουν...

Τὴν ἐπαύριον ἡ Λευκὴ ρωτοῦσε δειλὰ τὸν κ. Ζιριε. — Δὲν σὰς σκοτίζει σὰς ποῦ εἴσθε πρῶτα μὲ τῆς πειδὸ τοῦ κόσμου καὶ τῆς πειδὸ ὠραῖες

κυρίες, νὰ εἴσθε τώρα μόνον μαζί μου ; Τῆς ἐπῆρε τὰ χέρια καὶ τῆς τὰ φίλησε τρυφερά.

— Νὰ εἶμαι μόνον μαζί σας ; μὰ εἴσθε χίλιες φορὲς ποῖδ ὡμορφη καὶ ποῖδ κομψὴ ἀπ' αὐτές... ἐκεῖνο ποῦ μ' ἀρέσει σὲ σὰς εἶναι ἡ ἡσυχία καὶ ξεκουραστικὴ ὡμορφία σας καὶ ἡ ἀπλὴ καὶ ἀφανὴς τουαλέττες σας, σὰς ἀγαπῶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν μοιάζετε στῆς ἄλλες...

Ἦταν Φεβρουάριος καὶ ὁ γάμος ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μετὰ τὸ Πάσχα. Οἱ ἀρραβωνιασμένοι ἐβλέπονταν κάθε μέρα καὶ ὁ Μαρκήσιος ἔλεγε ὅτι ἦταν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι εἶχε διὰ ἀλῆξει τὴ μόνον γυναῖκα ἴσως ποῦ τοῦ ταίριαζε.

Ἐνα βράδυ ἡ δὲ Βρεξ ἔδωκε στὴν κόρη τῆς ἓνα γράμμα λέγοντας—Κύτταξε ! εἶναι δυὸ λέξεις τῆς κυρίας Φρονσάκ... ἡ Σαβίνη φθάνει τὴν Πέμπτη... Καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν κ. Ζιριε—Εἶναι μιὰ παιδικὴ φίλη τῆς Λευκῆς, γιὰ τὴν ὁποία σὰς ἔχουμε συχνὰ μιλήσει... Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς τῆς μένουν πάντα στὴν ἐξοχὴ κοντὰ στὸ δικὸ μας Πύργον ἔρχεται κάθε χρόνο καὶ περνᾷ δυὸ μῆνες μαζί μας... Ἐτσι διασκεδάξει λίγο καὶ ἴσως θὰ μπορέσωμε νὰ τὴν παντρεύσωμε... ἂν καὶ δὲν θὰ εἶναι πολὺ εὐκόλο... γιὰτὶ δὲν ἔχει προῖκα...

— ὦ ! εἶπε ὁ μαρκήσιος ἂν εἶναι ὡμορφη!.. — Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, ἔπειτα δὲν ξέρω ἂν εἶναι ὡμορφη, ἐγὼ βρίσκω πῶς ὄχι... ἡ Λευκὴ λέει ναί...

— Μὰ καὶ βέβαια εἶναι ὡμορφη, εἶπεν ἡ Λευκὴ ἐπιστρέφουσα τὸ γράμμα στὴ μαμὰ τῆς, καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἀρραβωνιαστικόν τῆς. — Θὰ δῆτε... εἶναι πολὺ ὠραῖα ἡ Σαβίνη... δὲν ξέρω ἂν εἶναι μιὰ ὡμορφιά ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ σὰς ἀρέσουν... δὲν εἶναι πάντως ὅπως τῆς λέτε...

— Ὅχι βέβαια—διέκοψε ἡ κ. δὲ Βρεξ— καὶ ἔπειτα ντύνεται τόσο περιεργὰ... τὰ χρώματα ιδίως πειράζουν τὰ μάτια... ἄς εἶναι εἶμαι περιεργὴ νὰ δῶ τί ἐντύπωσι θὰ σὰς κἀνῃ...

— ὦ δὲν θὰ εἶναι περίφημη ἡ ἐντύπωσις ὀρισμένως, ἂν εἶναι ὅπως μοῦ τὴν παραστήσατε.

Ἄμα λίγο καιρὸ ἀργότερα ὁ Μαρκήσιος εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν δα Φρονσάκ αἰσθάνθηκε τὴν ἀνατριχίλα ποῦ κάνει μιὰ κακοφωνία, ἢ ἀκόμη ὅταν κυττάζει κανεὶς ἀπότομα ἓνα ἠλεκτρικὸ φῶς. Ὅλα σ' αὐτὸ τὸ ψηλὸ μελαχροινὸ κορίτσι μὲ περισσότερα ἀπ' ὅτι ἔπρεπε μαλλιά, μὲ ἄσπρα δόντια μὲ πολὺ μεγάλα μάτια τοῦ φάνηκαν κακόφωνα καὶ καθόλου ἀρμονικά. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς ὅτι ἦταν πολὺ ὠραῖα καὶ ὅτι εἶχε θαυμάσιον σῶμα, τὸ

ὅποιον εἶχε τυλίξει σ' ἓνα κόκκινο φανταχτερό φόρεμα.

— "Ε! λοιπόν—ερώτησε ἡ κ. δὲ Βρὲξ τὸν Μαρκήσιο ἐνῶ ἡ δύο φίλες ἐσέρβιραν τὸ τσάι: πῶς τὴν βρίσκετε τὴ Σαβίνη... Για νὰ εἶμαι εἰλικρινής, μοῦ κάνει τὴν ἐντύπωσιν θηριοδαμαστρίας τοῦ τσίρκου...

Ἡ κ. Δὲ Βρὲξ ἄρχισε νὰ γελᾷ... Ναι καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο λέω, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ πῆτε στὴ Λευκὴ γιατί θὰ θυμώσῃ... τὴν ἀγαπᾷ πολύ...—Καὶ θὰ βγαίνει πάντα μαζί σας αὐτὴ ἡ χτυπητὴ δεσποινίς;...—Μὰ βέβαια τὸ καῦμένο τὸ κορίτσι ἔρχεται αὐτὸ τὸ λίγο καιρὸ γιὰ νὰ τὴν διασκεδάσωμε... καὶ ἔπειτα ὅπως σὰς τὸ εἶπα θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὴν παντρέψω... εἰάν κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους σας...

—Ναι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἓνας φίλος ποῦ νὰ τοῦ ἀρέσουν ἡ πολὺ φανταχτερὲς γυναῖκες... —Τέλος πάντων δέσ τε τὴν καλὰ ἔχετε ὅλο τὸν καιρὸ καὶ συλλογισθῆτε σὲ ποιὸν θὰ ἔκανε...

"Ὅλο τὸ βράδυ ὁ κύριος Ζιριὲ ἐμελέτησε μὲ προσοχὴ τὴ φίλη τῆς μνηστῆς του... Ὁμολόγησε ὅτι εἶχε τὰ ποῖα ὠρία δόντια τοῦ κόσμου καὶ ἓνα χαρακτήρα εὐθυμότατο...

Ἐτραγουδῆσε χωρὶς νὰ τὴν παρακαλέσουν πολὺ ὅτι ἤθελε ὁ κάθε ἓνας καὶ στὸ τέλος ἐχώρησε ἓναν καινούργιο χορὸ μὲ μιὰ ἐλαστικότητα ποῦ κατέπληξε τὸν κύριο Ζιριὲ. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης τῆς ἐξετάσεως ἀπέπλισε τὸν Μαρκήσιο. Τὴν εὔρε ἀνυπόφορη καὶ ἐκνευριστικὴ παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τῆς γλυκειᾶς καὶ ἡσυχῆς Λευκῆς ποῦ ἐπανελάμβανε μὲ μιὰ ἡσυχὴ ξεροκεφαλιά.—Μὰ ὄχι θὰ δῆτε πόσο εἶναι χαριτωμένη, θὰ δῆτε πῶς στὸ τέλος δὲν θὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε χωρὶς αὐτήν.—Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ μαρκήσιος ὁμολόγησε ὅτι ἡ δεσποινὶς Σαβίνη ἦταν πραγματικῶς πολὺ καλὴ καὶ ὅτι σιγά-σιγά ἐσυνήθιζε κανεὶς τὸ φανταχτερό της ὕφος. Καὶ εὐχάριστη μαζί! γεμάτη ζωὴ καὶ πάντα χαρούμενη τόσο ὥστε μετέδιδε καὶ στοὺς ἄλλους τὴν ὄρεξί της... Καὶ ὁ Μαρκήσιος δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πῶς δύο κορίτσια ποῦ ἀνατράφηκαν μαζί μπορούσαν νὰ διαφέρουν τόσο ὅσο ἡ Λευκὴ καὶ Σαβίνη... Ἡ μία ἡσυχὴ γλυκειὰ ἀπαθὴς, σχεδὸν κοιμισμένη ἐντελῶς τὴ ζωὴ καὶ δὲν φαίνονταν νὰ μαντεύῃ τίποτα ἀπ' αὐτήν.

Ἡ ἄλλη γεμάτη ζωὴ, φασαριώδης, γεμάτη ἀπὸ ἀβέβαιες ὑποψίες. Καὶ ἀθῶα καὶ αὐτὴ ἀλλὰ ὅμως σ' αὐτὰ τὰ δύο παιδιὰ εἶχαν διδάξει τὰ ἴδια πράγματα τοὺς εἶχαν κρύψει τῆς ἴδιες κακίης τῆς ζωῆς. Μάλιστα σ' ἐκείνην ποῦ δὲν εἶχε

προῖκα, ἀκόμη περισσότερο θὰ εἶχαν κρύψει τοὺς κινδύνους ποῦ διέτρεχε. Καὶ ἐνῶ ἡ μία ἀνήσυχη καὶ γεμάτη ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ χαρῆ τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς, ἡ ἄλλη ἡσυχὴ καὶ σοβαρὰ ἀνέπνεε κανονικὰ τὸ περιβάλλον ποῦ τὴν τριγύριζε.

Τὴν ἄλλη Παρασκευὴ ὁ κ. Ζιριὲ μόλις πῆγε στὴν Ὀπερα ἐκάθισε λίγο στὴν πλατεία ἕως ὅτου ἔγινε διάλειμμα γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ θεωρεῖο τῆς μνηστῆς του.

"Ὅλοι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξαιρετικῶς ἐκύτταζαν τὸ θεωρεῖο τῆς κυρίας δὲ Βρὲξ καὶ ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ἡ δεσποινὶς Φρονσάκ ἦτο ἡ αἰτία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε ἓνα κίτρινο φόρεμα τρομερὰ κίτρινο σὰν τὸ κρόκο τοῦ αὐγοῦ μὲ τὴ μία πλάτη ἐντελῶς ἔξω ποῦ γιὰ μόνο σκέπασμα εἶχε μιὰ γιrolάντα ἀπὸ μεγάλες κίτρινες ἀνεμόνες. Καὶ στὸ κεφάλι εἶχε τὴν ἴδια γιrolάντα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔβγαιναν τὰ μαῦρα τῆς κορακίσσια μαλλιά. Ὁ Μαρκήσιος τὴν ἤρε ἐκπληκτικῶς, ἀλλὰ μὲ ὅλα αὐτὰ πολὺ ὠραία καὶ στὸ διάλειμμα ὁ Καῖσαρ δὲ Βρὲξ τοῦ εἶπε: "Ἐχει ἓνα θρίαμβο ἡ φίλη τῆς Λευκῆς ἀπόψε... πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι τὸ ἀξίζει. . διάβολε... ἂν εἶχα σὰν καὶ σένα 80 χιλ. φράγκα εἰσόδημα, νὰ μιὰ γυναῖκα ποῦ θὰ ἔκανα δῶρο στὸν ἑαυτὸ μου... ἡ Λευκὴ μᾶς κυττάζει πᾶμε νὰ τῆς ποῦμε καλησπέρα... ἡ Λευκὴ! ὁ κ. Ζιριὲ τὴν εἶχε ξεχάσει τὴν καῦμένη τὴ Λευκὴ!!! μόλις τὴν εἶχε ἀντιληφθῆ ὠχρὰ καὶ σβυσμένη στὸ σκοτεινὸ καὶ ἀπλό της φορεματάκι. Ἀνεβαίνοντας τῆς σκάλες ποῦ τὸν ὠδηγοῦσαν στὸ θεωρεῖο ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, ὅτι ἴσως τὸ παράκανε μὲ τὴν ἀπλότητά της καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι τόσο ἀχρωμάτιστη. Καὶ ὅταν ἡ καῦμένη ἡ μικρὴ τὸν ἐπλησίασε γεμάτη συγκίνησι γιὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἔβλεπε ὅτι κανεὶ ἡ φίλη τῆς τοῦ εἶπε σιγὰ μὲ παρακλητικὴ φωνή.—Μὴν θυμώσετε γιὰ τὸ φόρεμα τῆς Σαβίνης... δὲν τὴν εἶδα παρὰ τὴν τελευταία στιγμή καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆς πῶ νὰ τὸ ἀλλάξῃ...

Ἀπῆντησε μὲ ἓνα τόνο μισὸ εἰρωνικῶς.

—Θὰ κάνετε ἄσχημα νὰ τῆς λέγατε νὰ βάλῃ ἄλλο φόρεμα... γιατί αὐτὸ τῆς πηγαίνει θαυμάσια... Ἡ Λευκὴ ἐρώτησε ἐκπληκτικῶς.—Μιλᾶτε σοβαρὰ ἢ κοροϊδεύετε.—Μιλῶ σοβαρὰ... Αὐτὲς ἡ χονδρὲς παπαροῦνες εἶναι ἀπαίσιες καὶ ὅμως τῆς πηγαίνουν θαυμάσια... "Α! δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ἔχει μιὰ ὠμορφιά ποῦ δὲν εἶναι συνειθισμένη ἡ παιδικὴ σας φίλη... Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν θαυμάζῃ ἐνῶ ἐστέκετο παράμερα στὸ θεωρεῖο ποῦ ἐγέμιζε καὶ ἀπὸ γνωστοῦ καὶ ὁ Καῖσαρ ἔλεγε γελῶντας στὴν μητέρα τους

—Ἐρεῖς μαμά, δὲν εἶναι γιὰ σένα ὅλες αὐτὲς ἡ ἐπισκέψεις οὔτε βέβαια γιὰ τὴ θεία... Καὶ ἡ Σαβίνη κατακόκκινη διεσκεδάζοντας σὰν μικρὸ παιδάκι μὲ τὴ μουσικὴ, τὸ μπαλέτο, καὶ μὲ τὸ θρίαμβό της ποῦ ἐννοοῦσε πολὺ καλὰ ἐφώνασε στὸν κ. Ζιριὲ γελῶντας μὲ ὅλη τῆς τὴν καρδιά.—Ἀπόψε θὰ βρίσκετε πῶς εἶμαι ἐντελῶς σὰν θηριοδαμάστρια...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅταν ἔφθασε ὁ Μαρκήσιος στὴ μνηστῆ του τὸν ἐξέπληξεν ἡ ἀπουσία τῆς δος Φρονσάκ. Τοῦ ἐξήγησαν ὅτι ἐπερνοῦσε τὴν ἡμέρα της σὲ μιὰ γρηὰ θεία της. Θὰ ἐπανήρχετο τὸ βράδυ. Ἡ Λευκὴ ἦταν ἀκόμη ἐνθουσιασμένη γιὰ τὸ θρίαμβο τῆς φίλης της.—Ὁ κ. Δὲ Ξαντραῖλ εἶπε ὅτι ποτὶ δὲν εἶχε δῆ ὠραιότερα γυναῖκα!... καὶ ἄλλοι ὅλοι ἦσαν θαμπωμένοι ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της...

—Δυστυχῶς—παρητήρησε ἡ κυρία Δὲ Βρὲξ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν κάνει διὰ σύζυγος... καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ εὔρη...

"Ω! νὰ μείνετε ἡσυχὴ—εἶπε ὁ κ. Ζιριὲ πεπεισμένος.—Γνωρίζετε σεις κανένα; Ἐκεῖνος ἀπῆντησε μὲ εἰλικρίνεια.—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὄχι... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τὸν συναντήσῃ πολὺ γρηγορότερα ἀπ' ὅτι νομίζετε... Τὸ γεῦμα καὶ ἡ βραδυὰ ἐπέρασαν ἀργὰ καὶ μελαγχολικά. Τὸ κέφι καὶ τὸ δροσερὸ γέλοιο τῆς Σαβίνης ἔλειπαν. Τὸ εἶχαν τόσο συνειθίσῃ ὥστε δὲν μπορούσαν νὰ περάσουν χωρὶς αὐτήν. Ἡ Λευκὴ ἡσυχὴ καὶ γλυκειὰ, ντυμένη μὲ γοῦστο καὶ μὲ μεγάλη ἀπλότητα ὅπως πάντοτε ἐσέρβιρε τὸ τσάι μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια καὶ σοβαρότητα. Συνήθως ἡ Σαβίνη ἔκανε αὐτὲς τῆς δουλειές. Ἐτρεχε φέρνοντας τὰ φλιτζάνια χωρὶς ποτὲ νὰ χύνη οὔτε μιὰ στάλα τὰ ὁποῖα ἦσαν γεμάτα ὡς ἀπάνω. Ἐπαιξε χωρὶς χρόνον βάλον. Καὶ εἶδνε μεγάλη ζωὴ καὶ κίνησι στὸ σαλόνι. Καὶ στὴν ἡσυχία τῆς ἀτέλειωτης βραδειᾶς ὁ κ. Ζιριὲν συλλογιζόνταν: εἶναι περίεργο πόσο λείπει αὐτὸ τὸ κορίτσι...

Κατὰ τῆς δέκα ἡ δεσποινὶς Φρονσάκ ἐπέστρεψε.—"Α! τί ἡμέρα εἶχε περᾶσῃ στὴ θεία της... ἦταν φρίκη... καὶ ὅμως ἤρε εὐκαιρία νὰ γελᾶσῃ λιγάκι... καὶ πρῶτα πρῶτα τὴν εἶχαν πάρει ἀπὸ πίσω...

—Πῶς σὲ πῆραν ἀπὸ πίσω; πῶς ἔγινε αὐτό;—"Α! νὰ... ἡ θεία μου εἶχε κάτι νὰ στείλῃ σὲ μιὰ φίλη της ποῦ κάθεται στὸ Champ Elysee καὶ μ' ἔστειλε ἐμένα.—Ὁλομόναχη;

Ναί... εἶπε ὅτι ἀφοῦ μοῦ εἶναι πεπρωμένον νὰ μείνω γεροντοκόρη πρέπει νὰ κάνω πράγματα ποῦ ἡ ἄλλες δὲν κάνουν... λοιπὸν μ' ἔ-

στειλε στὴν γρηὰ της φιλενάδα...—Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα;

Καὶ ἡ κυρία Δὲ Βρὲξ ἔδινε τὸ μαῦρο μεταξωτὸ ὕφασμα τὸ κεντῆμένο μὲ μεγάλες χρυσοῦς πεταλοῦδες, τῆς δος Φρονσάκ.—Καὶ βέβαια... ὦ ἦταν πολὺ κοντά... ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα ἓνας κύριος μὲ παρηκολούθησε... καὶ ὄχι ὁ πρῶτος τυχόν... ἦταν πολὺ καθὼς πρέπει, καὶ μοῦ εἶπε ἓνα σωρὸ πράγματα... μὲ προσκάλεσε νὰ φάω μαζί του...—Τί ἀπῆντησες σ' αὐτὸ τὸν κύριο;

—Στὴν ἀρχὴ τίποτα... στὸ τέλος ὅμως τοῦ εἶπα ὅτι πρὶν νὰ φάω μαζί του, ἔπρεπε νὰ μὲ πάρῃ γιατί εἶμουν μιὰ κόρη τοῦ καλοῦ κόσμου... καὶ ἐπειδὴ δὲν μ' ἐπίστευε, τοῦ εἶπα τ' ὄνομά μου.

—Μὰ εἶσαι τρελλή!...

—Ἐκεῖνος τότε τάχασε καὶ ἄρχισε νὰ ζητᾷ συγγνώμην, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἡ δεσποινὶς Φρονσάκ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν ἐκπληξῖν ποῦ σκορποῦσε γύρω της.—Μοῦ εἶπε τότε «πιστεύσατε δεσποινὶς πῶς εἶμαι τρομερὰ λυπημένος γιὰ τὴν παρεξήγησιν, σὰς ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμην...» Ἐγὼ γελοῦσα καὶ τοῦ εἶπα ὅτι ἔκανε πολὺ ἄσχημα νὰ ἀπελπίζετα ἀφοῦ ἐγὼ εἶμουν ἐνθουσιασμένη γιὰ τὸ ἐπεισόδιο καὶ ἀλήθεια ἦταν τόσο ἀστεῖο...—Μὰ ἦταν τρέλλα τῆς θείας σου νὰ σὲ στείλῃ μόνη σου, ἓνα νέο κοριτσάκι... πάντα συμβαίνουν τέτοιου εἶδους ἐπεισόδια στῆς νέες!...

Καὶ ὁ κ. Δὲ Ζιριὲ ἐσκέπτονταν ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπῆρχαν κορίτσια τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν φόβο ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια γιατί δὲν θὰ ἐγίνονταν ποτέ... Αἴφνης ἡ Λευκὴ... τὰς σκέψεις του διέκοψε ἡ Σαβίνη ἡ ὁποῖα ἐξηκολούθησε.—"Α! ἔπειτα στὸ τραπέζι ὁ θεῖος μου θέλησε νὰ μὲ κἀνῃ νὰ πῶ ἓνα παλιὸ κρασί ἀπὸ τὸ κτήμα μας ποῦ ὁ μπαμπᾶς τοῦ εἶχε στείλει καὶ ποῦ εἶναι θαυμάσιο... καὶ ἦταν πολὺ στὸ κέφι ὁ θεῖος καὶ μοῦ μίλησε γιὰ ἓνα σωρὸ περίεργα πράγματα... Για τοὺς chic κυρίους μὲ τοὺς ὁποῖους ἐγλεντοῦσε στὸν καιρὸ του... καὶ γιὰ κείνους ποῦ τώρα γλεντοῦν... γιὰ σὰς κύριε Δὲ Ζιριὲ.

—Γιὰ μένα δεσποινίς;

—Ναί... Εἶπε ὅτι ἐκάνετε ἓνα γλέντι τρομερὸ... "Α! ἔχετε δίκιο... πόσο θὰ εἶναι εὐχάριστο νὰ γλεντᾷ κανεὶς ἔτσι... νὰ παίξῃ, νὰ βάζῃ στοιχήματα, νὰ σουπάρῃ, νὰ πίνῃ σαμπάνια καὶ ἰδίως νὰ τὰ εἶχῃ ἔξω... νὰ γελᾷ, νὰ τραγουδᾷ...

Ἡ κ. Δὲ Βρὲξ ἐκπληκτικῶς ἀκούγε τὴν Σαβίνη, καὶ τὰ γλυκὰ καὶ ἔξυπνα μάτια τῆς Λευκῆς ἐκύτταζαν μ' ἓνα μελαγχολικὸ βλέμμα πότε τὴ φίλη της καὶ πότε τὸν μνηστῆρα της...

Μὲ ἀτοιγτὸ τὸ στόμα ὁ Μαρκήσιος ρουφοῦσε τὰ λόγια τῆς Σαβίνης. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ τόσους μῆνες ἔβλεπε καθαρὰ στὸν ἑαυτὸ του μιὰ κόρη ὠραία καὶ ἀθώα... μὲ γοῦστα κοκότας, καὶ μὲ ἀρχὰς τίμας γυναίκας. Δὲν ἦταν τὸ ὄνειρο γιὰ ἕναν γλεντζέ σὰν κι' αὐτόν...

Ναί, εἶχε ἀνάγκη χαρᾶς, εὐθυμίας, κινήσεως. Ἀνάγκη ἀκόμη μιᾶς γυναίκας ποῦ θαναμάζουν, ποῦ ἐπιθυμοῦν, καὶ ποῦ ζηλεύουν.

Δὲν ἦταν κολακευτικὸ νὰ ἔχη κανεὶς αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποῦ ὄλοι θὰ ἤθελαν νὰ τοῦ κλέψουν;...

Ἡ εὐτυχία ἦταν ἐκεῖ μπροστά του, μέσα σ' ἕνα χτυπητὸ φόρεμα. Ἦταν ἐκεῖ ἡ εὐτυχία καὶ ὄχι πουθενὰ ἄλλοῦ...

«Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Φρονσάκ ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγεῖλουν τοὺς γάμους τῆς κόρης των δεσποινίδος Φρονσάκ μὲ τὸν Μαρκήσιον Δὲ Ζιριέ».

— «Ὁ Μαρκήσιος δὲ Ζιριέ ἔχη τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγεῖλῃ τοὺς γάμους του μὲ τὴν δεσποινίδα Σαβίνην Φρονσάκ».

Μετάφρασις

Gyp

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Εἶναι χειμῶνας. Ἐκεῖ ποῦ λίγους μῆνες πρὶν ἔβλεπε χάρω ἕνα πλοῦσιο χαλί ἀπὸ χορτάρια καὶ πολύχρωμα λουλούδια, τώρα ἀπλώθηκε δολοσπρο σεντόνι, καὶ τὸ χιόνι ποῦ πέφτει ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ στοιβάζεται ἐπάνω στὰ δένδρα καὶ στολιζει τὰ ξερὰ κλαδιὰ μὲ ἄσπρες χαροῦμενες φορεσιές. Ἐξαφνα, στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου ἡ νυφάδες ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν ὀλοένα πιὸ γρήγορα, ὀλοένα πιὸ πυκνὲς κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὲς φάνηκε μιὰ ὀλοάσπρη παιδοῦλα, ποῦ χόρευε μαζύ τους τὸν πιὸ τρελλὸ χορὸ. Δὲν τὴν ἔμελλε πῶς ἦταν μονάχη μέσα στὸ ἔρημο δάσος, καὶ δὲν ἐκρύωνε διόλου, ἂν καὶ τὸ κοντὸ φορεματάκι τῆς ἄφινε νὰ φαίνονται ὡς τὰ γόνατα τὰ γυμνά τῆς πόδια. Ἦταν ἡ ψυχὴ τοῦ χιονιοῦ. Κάθε φορὰ ποῦ ἔκανε κρῦο ἐκατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ χόρευε μαζύ μὲ τὸ χιόνι γελαστή, πηδῶντας ἀκόμη πιὸ ἐλαφρὰ κι' ἀπ' αὐτὲς τῆς νυφάδες.

Μὰ ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζε τὰ πιὸ παράξενα παιγνίδια ἀκούστηκε μέσα στὴν ὀλοάσπρη σιγαλιὰ χλημίντρισμα ἀλόγου, κι' ἕνας καβαλλάρης, τυλιγμένος σὲ πλούσιες γοῦνες φάνηκε νὰ πλησιάζῃ.

Ἡ ψυχοῦλα τρομαγμένη, ἄφισε τὰ παιγνί-

δια τῆς γιὰ νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὰ χονδρὰ μαῦρα κορμιά τῶν δένδρων, μὰ κείνος τὴν εἶχε περὶ δεῖ. Ἦταν νέος, στὰ χρόνια ποῦ ἡ καρδιά χτυπάει γιὰ τὸ κάθε μεγάλο, γιὰ τὸ κάθε ὄμορφο. Ἀπ' ὅπου περνοῦσε μοίραζε καλωσύνες, εὐτυχισμένους ἤθελε νὰ κἀνῃ ὅσους ἀντίκρυζε.

— Θὰ παγώσης κατμενο παιδάκι, φώναξε, τί καλά ποῦ πέρασα ἀπὸ αὐτὸ τὸ δάσος καὶ σὲ εἶδα! Ἔλα γρήγορα νὰ σὲ πάρω στὸ ζεστὸ μου πύργο.

— Μὲ τὸ κρῦο ζῶ, εἶπεν ἡ παιδοῦλα, κι' ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο τῆς. Εἶμαι ἡ ψυχὴ τοῦ χιονιοῦ. Ἄν μὲ πάρης στὴ ζέστη θὰ πεθάνω.

— Μικρὴ μου ψυχὴ, δὲν βλέπεις τί χλωμὴ ποῦ εἶσαι; Τρέμεις ἀπὸ τὸ κρῦο. Θὰ σὲ κἀνω εὐτυχισμένη κι' ἄς μὴν τὸ θέλεις ἐσὺ. Ἔλα μαζύ μου, ἔλα.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ στὰ κλάμματα τῆς ψυχούλας τὴν ἀνέβασε πάνω στὸ ἄλογό του, καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸν πύργο του.

Σὰν ἔφθασαν, τὴν πῆρε στὴν πιὸ ὠραία σάλα, τὴν κάθισε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο ἀναμένο τζάκι, καὶ ἡ φωτιὰ ὀλοκόκκινη ἀντανάκλουσε στὴν ἄσπρη ψυχὴ.

— Εἶδες ποῦ κοκκίνησες λιγάκι, εἶπε ὁ νέος μὲ χαρὰ.

Μὰ ἐσώπασε ξαφνιασμένος, σὰν εἶδε μεγάλες σταλαγματιὲς νερὸ ποῦ κυλοῦσαν σιγαλὰ ἀπ' ἐπάνω τῆς. Ἐλυωνε ἡ ψυχοῦλα, καὶ σὲ λίγο δὲν ἔμενε πιά ἀπ' τὴν ὠραία παιδοῦλα παρὰ μιὰ μικρὴ λίμνη ἀπὸ νερὸ ποῦ ἐλέκταζε τὸ πλοῦσιο χαλί.

Καὶ ὁ εὐεργέτης τῆς στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος πολλὴν πολλὴν ὥρα, κιντίζοντας πότε τὴν φωτιὰ, πότε τὸ βρεγμένο χαλί!

Στέφος Λώρης

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Μελιτζάνες πιλάφι. — Ἐὰν ὑπάρχῃ ρύζι φυσικὰ. Τῆς ψήνετε ὅπως συνήθως μὲ τὸ λάδι μὲ κρομμυδάκια ὀλόκληρα ἀρκετά, μὲ μαϊντανὸ καὶ ἀνιθο, καὶ ντομάτες ἀρκετὲς, ὅστε νὰ γίνῃ σάλτσα.

Τῆς ἀφίνετε μὲ μπόλικη σάλτσα, εἰς τὴν ὁποίαν ἄμα βγάλετε τῆς μελιτζάνες προσθέτετε ἕνα ποτήρι ἄσπρο κρασί καὶ μίαν δόσιν νεροῦ καὶ βράζετε τὸ ρύζι σας. Ὅταν εἶνε σχεδὸν ἔτοιμο προσθέτετε καὶ λεπτὰ κομματάκια τόνου κονσέρβα, τὸν ὁποῖον πωλοῦν οἱ μπακάληδες εἰς χύμα πολὺ φθηνή. Ἡ ἄστακό, ἡ γαρίδες ἢ ὅ,τι δήποτε θαλασσινό. Κάμνετε χωριστὰ ἄσπρη σάλτσα πηχτὴ bechamel ἂν θέλετε τοποθετεῖτε τῆς μελιτζάνες σας εἰς τὸ μέσο τῆς παιδῆτας, γύρω γύρω τὸ πιλάφι καὶ γύρω ἀπὸ τὸ πιλάφι τὰ κρομμυδάκια. Σκεπάζετε ἀγγιχάρως καὶ πιλάφι μὲ τὴν ἄσπρη σάλτσα σας ἢ ἀπλῶς μὲ τὴν κόκκινην τῆς ντομάτας καὶ καλὴν ὄρεξιν.

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΓΟΝΟ

καὶ μὲ τὸ γλυκύτετο πρῶτο βιολί τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλίαι.

ΔΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1917

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100.000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2.000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1917 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς καὶ ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίων τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἑκάστης κληρώσεως

	Μίγα κέρδος	ἑκ	Δραχμ.	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδος	ἑκ	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδη	ἑκ	»	2.500	»	5.000
6	Κέρδη	ἑκ	»	1.000	»	6.000
15	Κέρδη	ἑκ	»	400	»	6.000
1950	Κέρδη	ἑκ	»	40	»	78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενέσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1917, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1917 ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1917, ἡ τέταρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1917, καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1917 (13 Ἰανουαρίου 1918).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Δαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

MODES CHAPEAUX
ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ **ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ** νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Τ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνόν 654,

**ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ
ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ**

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ